

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐκτος

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους· καὶ εἶνε ἑτήσια.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

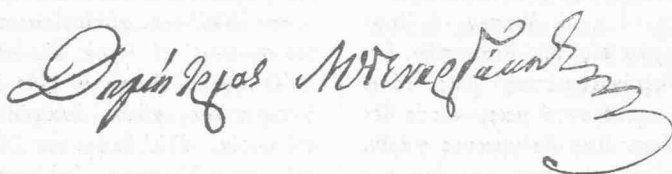
24 Δεκεμβρίου 1878

Τῆ 31 Δεκεμβρίου 1878 λήγει τὸ τρίτον ἔτος τῆς Ἑστίας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὴν Ἑστίαν καὶ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, πρὸ τῆς 1

νοαρίου 1879, τὸ τίμημα τῆς συνδρομῆς, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Τὸ Δελτίον δωρεῖται πρὸς τοὺς συνδρομητάς τῆς Ἑστίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΠΕΝΑΡΔΑΚΗ

Εἰς τὴν οὐρανομήκη στήλην, ἐφ' ἧς ἀνεγράφησαν τὰ ἀθάνατα ὀνόματα, οἱ Ζωσιμάδαι, Καπλάναι, Βαρβάκαι, Ριζάραι, Σίναι, Ἰωνίδαι, Στουρνάραι, Τοσίτσαι, Ἀρσάκαι, Χατζηκόσται, Ζάππαι, Τριανταφυλλίδαι καὶ λοιποὶ μεγάλθυμοι ἐμεργέται τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, δικαίως πρέπει νὰ καταταχθῇ καὶ ἀναγραφῇ καὶ ὁ κλεινὸς γόνος τῆς Κρήτης, Δημήτριος ὁ Μπεναρδάκης.

* *

Ἀπὸ τοῦ 1850 ἄρχονται αἱ μεγαλοδωραὶ πρὸς τὸ ἔθνος τοῦ Δημητρίου Μπεναρδάκη. Καὶ ὅσα μὲν πλουσίως καὶ ὡς ἰλαρὸς δότης ἐπεδαψίλευσεν εἶναι ἄγνωστα τὰ πλεῖστα οὐ μόνον ἔμοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς οἰκειοτάτοις. Πρώτη δὲ μεγαλοδωρία, ὣν ἐγὼ οἶδα, εἶναι ἡ ἐξ 420,000 δραχμῶν προσφορὰ τῷ 1854, ὅτε κατήλθεν εἰς τὸν ἄκαιρον ἐκείνον ἀγῶνα ἡ πατρίς. Δευτέρα μεγαλοδωρία εἶναι ἡ μετὰ ταῦτα προσφορὰ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον πρὸς ἔκδοσιν Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης· ἀλλ' ἀντὶ ταύτης εἰς πέρας ἤχθη ἡ διακόσμησις τοῦ λαμπροῦ οἰκοδομήματος τοῦ Πανεπιστημίου. Συμποσοῦται ἡ μεγαλοδωρία αὕτη εἰς 450,000 δραχμάς. Τρίτη μεγαλοδωρία εἶναι αἱ 250,000 δραχμαὶ πρὸς ἀνέγερσιν ἐθνικοῦ Μουσείου. Τετάρτη μεγαλοδωρία εἶναι ἡ πληθὺς τῶν ὑποτρόφων, οὓς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ γενναίως συνετήρησεν. Ἀξιοσημείωτος δὲ ἡ δια-

τήρησις ἐν τῇ Ῥιζαρῶν Σχολῇ δέκα ὑποτρόφων ἐκ Κρήτης, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι εἰς τὴν ἀναξιοπαθοῦσαν πατρίδα του. Πέμπτη μεγαλοδωρία εἶναι ἡ μυριάς τῶν ὅπλων, δι' ὧν ὠπλίσθη ἡ Ἐθνοφυλακὴ καὶ ἔσωσε κατὰ τὴν μεσοβασιλείαν (1862) τὴν Ἑλλάδα. Ἑκτη μεγαλοδωρία εἶναι ἡ ἀδρότατη δαπάνη ἀνέγερσις τοῦ ἐν Πετροπόλει περικαλλεστάτου ναοῦ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, ἵν' ἀντηχῇ ἐν αὐτῷ ἡ μελίρροτος καὶ θεῖα γλῶσσα τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ τηρήται στενὸς ὁ σύνδεσμος τῶν τέκνων τῆς φίλης πατρίδος.

Μικρόν τι πρὶν σημερινῇ ἡ μεγάλη ὥρα τῆς Κρήτης (1867) κατεστράφη τὸ μέγιστον μέρος τῆς περιουσίας τοῦ φιλογενεστάτου ἀνδρός. Ἐχω πλήρη πεποιθήσιν, ὅτι, ἂν μὴ συνέβαινε αὐτῷ ἡ δεινὴ αὕτη συμφορὰ, ἤθελε προσενέγκει εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Κρήτην περισσώτερα μόνον αὐτὸς, ἢ ὅσα πάντες ὁμοῦ οἱ ὁμογενεῖς καὶ σύμπασα ὁμοῦ ἡ Ἑλλάς!

[Ἐκ τοῦ λόγου τοῦ ἐκφωνηθέντος ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας Ῥομπότου κατὰ τὸ τελεσθὲν μνημόσυνον ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὲρ τοῦ Δ. Μπεναρδάκη.]

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκηνς.

Συνέχεια ἐξέσ. 802.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'

Ὁ Ἀπαρωλαδιᾶς τὴν ἔχει κακῶς.

«Ὡστε ποῦ λέμε, τοῦ λόγου σας εἶσθε ὁ φίλος σας; εἶπεν ὁ Κλαίουπολ, ὁ ἄλλως Μπόλτερ, ὅτε δυνάμει τοῦ μετὰ τοῦ Φέιγγιν συναφθέντος συμβολαίου μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰουδαίου. Τί κουτὸς ὅπου εἶμαι! ἔπρεπεν ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυν νὰ το συλλογισθῶ.

1. Δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξακριβώσω πόσα προσήνεγκεν ὁ μεγαλόδωρος ἀνὴρ εἰς τὸ ἐν Σύρῳ Ὄρσανοτροφεῖον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. Ἦκουσα δὲ ὅτι ἐν Ταϊγανίῳ, τῇ δευτέρῃ πατρίδι, ἀναριθμητὰ ὅσα προσήνεγκεν. Εἰς δὲ τὸ ἐν Ἀθήναις Ὄρσανοτροφεῖον προσήνεγκεν 80,000 δρ. Δι' ἀδράς δὲ δαπάνης διετήρησεν ἑλληνικὸν σχολεῖον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Τραπεζοῦντος τοῦ Πόντου.

— Κάθε άνθρωπος είναι φίλος του εαυτού του, αγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, καὶ δὲν ἤμπορει νὰ εὕρῃ καλλίτερον φίλον. Ὑπάρχουσι μερικαὶ ὁποῦ λέγουσι πῶς ὁ ἀριθμὸς τρία εἶναι μαγικὸς ἀριθμὸς, ἄλλοι πῶς ὁ ἑπτὰ, ἐγὼ ὅμως λέγω πῶς οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο. Ὁ καλλίτερος ἀριθμὸς εἶναι ὁ ἀριθμὸς ἓνας.

— Ἄ, χὰ! ἀνεφώνησεν ὁ Μπόλτερ. Ζήτω ὁ ἀριθμὸς ἓνας.

— Εἰς μικρὰν συντροφίαν, καθὼς τὴν ἰδικὴν μας, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, διότι ἔκρινεν ἀναγκάσιον νὰ παράσχῃ αὐτῷ ἐξηγήσεις τινὰς προκαταβολικῶς, ὁ ἀριθμὸς ἓνας ἐφαρμόζεται εἰς ὅλους· δηλαδὴ δὲν πρέπει νὰ θεωρήσῃς ποτὲ τὸν ἑαυτὸν σου ὡς ἀριθμὸν ἓνα, χωρὶς νὰ συμπεριλάβῃς καὶ ἐμὲ, καὶ χωρὶς νὰ κάμῃς τὸ αὐτὸ δι' ὅλους.

— ὦ! διάβολο! ἐπεφώνησεν ὁ Μπόλτερ.

— Καταλαμβάνετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουδαῖος, μὴ δοῦς προσοχὴν εἰς τὴν διακοπὴν, ὅτι εἴμεθα τόσῳ συνδεδεμένοι μεταξύ μας, τόσῳ συνδεδεμένοι ἀπὸ τὰ συμφέροντά μας, ὥστε δὲν ἤμπορει νὰ γίνῃ ἀλλέως. Παραδείγματος χάριν, συμφέρον ἰδικόν σου εἶναι νὰ φροντίσῃς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου.

— Σωστά!

— Λοιπὸν, δὲν ἤμπορεῖς νὰ φροντίσῃς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ἀριθμὸς ἓνα, χωρὶς συγχρόνως νὰ φροντίσῃς καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀριθμὸς πάλιν ἓνα.

— Ἀριθμὸς δύο, θέλετε νὰ εἰπῆτε, ὑπέλαβεν ὁ Μπόλτερ, ὅστις ἦτο λίαν ἐγωϊστής.

— Ὅχι, ὄχι! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος· καὶ ἐμένα πρέπει νὰ θεωρῆς ὡς ἄλλον ἑαυτὸν σου.

— Νὰ σὰς εἰπῶ, εἶπεν ὁ κύριος Μπόλτερ· εἶσθε ἄνθρωπος καθὼς πρέπει καὶ σὰς ἀγαπῶ πολύ. Ἄλλα τόσῳ στενοὶ φίλοι, κατὰ πῶς λές, δὲν εἴμαστε θαρρῶ ἀκόμη.

— Ἄκουσε, παρακαλῶ, μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος ὑψώσας τοὺς ὤμους καὶ τείνας τὰς χεῖρας. Ἐκαμὲς ἓνα πρᾶγμα πολὺ εὐμορφον καὶ διὰ τὸ ὁποῖον σ' ἐπαινῶ πολύ· ἀλλ' αὐτὸ τὸ πραγματάκι ἤμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ γίνῃ αἰτία νὰ σου φορέσουν εἰς τὸν λαιμὸν ἓνα λαιμοδέτη, ὁποῦ εὐκολώτατα σφίγγει καὶ πολὺ δύσκολα λύεται... τὸ σχοινὶ τῆς κρεμάλας μὲ ἄλλους λόγους.»

Ὁ Μπόλτερ ἔφερεν ἀκουσίως τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαιμοδέτην του, ὡς εἰ ἠσθάνθη αἰφνιδίως ὅτι τὸν ἐσφίγγε καὶ διὰ νευμάτων μᾶλλον παρά διὰ λόγων ἐδειξεν ὅτι κατενόησε πληρέστατα τὸ πρᾶγμα.

«Ἡ κρεμάλα, φίλτατέ μοι, ἡ κρεμάλα, ἐξηκολούθησεν ὁ Φέιγγιν, εἶναι ἓνα πολὺ ἀσχημοπαλοῦκι, ὁποῦ ἔχει εἰς τὴν κορυφὴν ἓνα ἄλλο παλοῦκι μικρότερο. Εἰς αὐτὸ τὸ μικρότερον ἄφησαν τὰ κῶλα πολλὰ καλὰ καὶ ἄξια παλληκάρια διὰ μερικὰς αἰτίας ὄχι διαφορητικὰς ἀπὸ τὸ κατόρθωμά σου. Ὁ ἀριθμὸς σου ἓνα λοιπὸν πρέ-

πει νὰ ἦναι, νὰ στέκῃς εἰς τὸν ἴσιον δρόμον καὶ εἰς ὅσον ἤμπορεῖς μεγαλειότεραν ἀπόστασιν ἀπὸ αὐτὸ τὸ παλοῦκι.

— Βέβαια, ἐτραύλισεν ὁ Μπόλτερ, ἀλλὰ διατί νὰ λέγετε τέτοια πράγματα;

— Μόνον διὰ νὰ σε κάμω νὰ καταλάβῃς αὐτὰ ὁποῦ θὰ σου εἶπω, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος συνοφρωθεὶς. Ἐὰν ζῆς χωρὶς κἀνένα κίνδυνον, τοῦτο θὰ το ὀφείλῃς εἰς ἐμὲ, καὶ ἐγὼ πάλιν διὰ νὰ κάμω μερικαὶς δουλειαὶς μου θὰ ἔχω τὴν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου. Τὸ πρῶτον εἶναι ὁ ἀριθμὸς σου ἓνας, τὸ δεύτερον ὁ ἰδικὸς μου ἀριθμὸς ἓνας. Ὅσῳ περισσότερον ἐκτιμᾷς τὸν ἰδικόν σου, τόσῳ περισσότερον πρέπει νὰ περιποιῆσαι τὸν ἰδικόν μου. Αὐτὸ ἴσα ἴσα σοῦ ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχὴν· ὁ ἀριθμὸς ἓνας μᾶς σώζει ὅλους καὶ χωρὶς αὐτὸν ὅλοι θὰ ἡμεθα χαυμένοι.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ εἶναι σωστὸ, εἶπεν ὁ Μπόλτερ σύννους· τί γρη῏ ἄλουπὸν ὁποῦ εἶσθε!»

Ὁ κύριος Φέιγγιν εἶδε λίαν εὐχαρίστως ὅτι ἡ τιμητικὴ αὐτῆ ἀναφώνησις δὲν ἦτο χυδαία κολακεία, ἀλλ' ἔκφρασις ἐνδομύχου θαυμασμοῦ τοῦ νεοσυλλέκτου ἐπὶ ταῖς σατανικαῖς αὐτοῦ δολοπλοκίαις. Κατενόησε δ' ὅτι ἄριστον ἦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ ὑποθάλλων ἐν αὐτῷ τοιαῦτα αἰσθήματα. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τοῦ σκοποῦ τούτου παρέστησεν αὐτῷ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν κερδοσκοπικῶν του ἐπιχειρήσεων, ἀναμιγνύων τὴν ἀλήθειαν μετὰ τοῦ ψεύδους, ὅπου ἡ ἀνάγκη ἀπῆτει τοῦτο· μετὰ τοσαύτης δὲ τέχνης ἐνήργησεν, ὥστε τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας τοῦ κυρίου Μπόλτερ ἐπηύξησε καταπληκτικῶς, σέβας ὅμως συγκεκριασμένον μετὰ τινος φόβου, ἀναγκαιῶν λίαν εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν σχεδίων τοῦ ἀξιαγάρτου γέροντος.

«Ἡ ἀμοιβαία αὐτῆ ἐμπιστοσύνη, βλέπεις, μὲ ἀποζημιώνει διὰ τὰς μεγάλας ζημίας, ὁποῦ μοῦ συμβαίνουν. Χθὲς τὸ πρωῒ, παραδείγματος χάριν, ἐστερηθῆκα τὸ δεξιὸν μου χεῖρ, τὸν καλλίτερον μου σύντροφον.

— Τί, ἔφυγε; ῥώτησεν ὁ κύριος Μπόλτερ.

— Χωρὶς νὰ το θέλῃ καθόλου, ἀπεκρίνατο ὁ Φέιγγιν. Τὸν κατηγόρησαν πῶς ἔχωσε τὰ χεῖρα του εἰς ξέναις τσέπαις, διὰ νὰ κλέψῃ τάχα, καὶ πῶς εἶχε κλεμμένη μίαν ἀσημένια ταμπάκερα, ὁποῦ ἦδραν ἐπάνω του· καὶ φαντάσου, φίλε μου, αὐτὴ ἡ ταμπάκερα ἦταν ἰδικὴ του, κατὰδική του, διότι πίνει ταμπάκο, εἶναι ἀδυναμία του αὐτό. Θὰ δικασθῇ σήμερα, διότι πιναίουν πῶς γνωρίζουν ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ταμπάκερα. Ἄ! τί νὰ σου εἰπῶ, αὐτὸς ἀξίζει πενήντα χρυσαῖς ταμπάκεραῖς καὶ εὐχαρίστως θὰ ἔδινε τόσαις, ἂν ἤμποροῦσα νὰ τον πάρω πίσω. Ἐπιθυμοῦσα νὰ τον ἐγνώριζες, ἀγαπητέ μοι. Ἀπανωλαδίᾳς μὲ τῶνομα!

— Ἐλπίζω ὅμως πῶς θὰ τον γνωρίσω κατόπιν, — ἢ ὄχι;

— Πολὺ ἀμφιβάλλω, ἀπικρίνατο ὁ Ἰουδαῖος ἐπένων. Ἄν δὲν παρουσιάσουν νέας ἀποδείξεις ἐναντίον του, θὰ τον ἔχωμεν ἴσως ὑστερα ἀπὸ ἕξ ἢ ὀκτὼ ἐβδομάδαις· ἀλλῶς θὰ τον στείλουν ἀναυλα. Εἰξέρουσι πόσον εἶναι τεχνίτης καὶ ἴσως θὰ τον κάμουν ἰσόβιον συνταξιούχον, οὔτε περισσότερο οὔτε ὀλιγώτερο.

— Νὰ τον στείλουν ἀναυλα, συνταξιούχον, τί θὰ εἰποῦν αὐτὰ; Καὶ διατί νὰ λέγετε πράγματα ὁποῦ δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω.»

Ἐφείγετο ἡτοιμάζετο νὰ τῷ ἀποκριθῆ ὅτι αἱ μυστηριώδεις ἐκεῖναι ἐκφράσεις, μεταφραζόμεναι εἰς χυδαίαν γλῶσσαν, ἐσημαίνον καταδίκην εἰς διὰ βίου ἐξορίαν· ἀλλ' ἡ συνομιλία διεκόπη διὰ τῆς ἐλεύσεως τοῦ κύρ Μπέιτς, ὅστις εἰσῆλθε τὰς χεῖρας ἔχων ἐντὸς τῶν θυλακίων τῶν περισκελίδων του, τοσοῦτω σκυθρωπὸς, ὥστε μόνη ἡ ὄψις τῆς φυσιογνωμίας του ἠδύνατο νὰ κινήσῃ πάντα εἰς γέλωτα.

«Ἐτελείωσε, Φείγγιν, εἶπεν ὁ Τσάρλυ, μετὰ τὴν ἀπαιτουμένην παρουσίαςιν εἰς αὐτὸν τοῦ νέου συντρόφου.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησε τρέμων ὁ Ἰουδαῖος.

— Εὐρήθη ἐκεῖνος ὁποῦ εἶχε τὴν ταμπακέρα καὶ δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες κατέθεσαν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥστε ὁ Ἀπανωλαδιάς ἄς ἐτοιμάζεται διὰ ταξίδι. Δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ βάλλω πένθος εἰς τὸ καπέλλο μου καὶ νὰ φορέσω μαῦρα, διὰ νὰ πάγω νὰ ἰδῶ ὅταν θὰ τον μπαρκάρουν. Ποῖος νὰ το ἔλεγεν αὐτό! ὁ Τζᾶκ Ντόκινς. . . ὁ διάβολος ὁ Ντόκινς! . . . ὁ Ἀπανωλαδιάς! νὰ τὴν πάθῃ γιὰ ἓνα παληοφυλακτὸ τοῦ φλόμου! . . .¹ Ποτὲ δὲν ἐπίστευα πῶς θὰ ἔκαμνεν αὐτὸ τὸ ταξίδι, ἂν δὲν ἐλάδωνε τουλάχιστον ἓνα χρυσὸ κρεμμύδι μὲ τὸ κρεμαστᾶρι καὶ τὰ μπιχλιμπίδια του!² Νὰ ἔπρηνε τουλάχιστον ὄλα τὰ πέταλα καὶ τὰ μάτια τῆς ἀλεπούς³ κάνενος γέρου, θὰ ἐταξείδευε ἴσως ἄνθρωπος! . . . Ἄλλὰ ἔτσι. . . χωρὶς δόξα καὶ τιμὴ!»

Οὕτω παθητικώτατα ἐκδηλώσας τὰ ὀδυνηρὰ αὐτοῦ αἰσθήματα περὶ τῆς τύχης τοῦ δυστήνου φίλου του, ὁ κύρ Μπέιτς, κατηφῆς καὶ ἄπελπις, ἐκάθησε.

«Τί τσαμπουνᾶς αὐτοῦ σὺ, χωρὶς τιμὴ καὶ δόξαν! ἀνεφώνησεν ὁ Φείγγιν, ἰδὼν ὀργίλως τὸν μαθητὴν του. Δὲν ἦταν πάντα ὁ πρῶτος ὄλων σας. . . ἤμπόρσσε ποτὲ κάνεις ἀπὸ σᾶς νὰ τον φθάσῃ εἰς τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν κατατσούνην; ἔ;

— Ὅχι κάνεις! ἄπικρίνατο ὁ Μπέιτς, οὐ ἡ φωνὴ προέβηε τὸ βαθὺ τῆς ψυχῆς ἄλγος,

— Τότε λοιπὸν τί φαφλατίζεις; ὑπέλαθεν ὁ Ἰουδαῖος. Τί κλαουνίζεις ἔτσι;

— Καὶ δὲν πρέπει νὰ σκάῃ κανένας ἀπὸ τὸ κα-

κό του, ἀπικρίνατο πικρῶς ὁ Μπέιτς, ποῦ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ φανερωθῆ εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ποῦ κάνεις δὲν θὰ μάθῃ οὔτε τὸ ἴμισθ ἀπὸ ὅτι ἀξίζει! Πῶς θὰ τον περάσουν εἰς τὰ κατὰ-στιχα τῆς Νηουγκάιητ; . . . ἴμπορῆ μάλιστα καὶ νὰ μὴ τον περάσουν καθόλου! Ἄλλοι! ἄλλοι! εἶναι νὰ σκαρταδιάσῃ¹ κάνεις.

— Ἄ! ἴσως εἶναι ἔτσι ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ Ἐβραῖος. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Μπόλτερ μὲ ἥθος θριαμβικόν—Βλέπεις, ἀνεφώνησεν, πόσον ὑπερήφανοι εἶναι διὰ τὴν τέχνην των! Ἔ! τί ὠραῖο πρᾶγμα εἶναι!»

Ἐφείγετο ὁ κύριος Μπόλτερ διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς ἐφάνη συμμερισθεὶς τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Ἰουδαίου, οὗτος δὲ ἀπ' οὗ ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ προφανοῦς εὐαρσευείας τὴν θλιψὴν τοῦ Τσάρλυ Μπέιτς, ἐπλησίασε, καὶ κτυπήσας αὐτὸν θωπευτικῶς εἰς τὸν ὦμον,

«Μὴ χολοσκάζης ἔτσι, Τσάρλυ, εἶπε παραμυθητικῶς. Θὰ μαθητευθῆ αὐτὸ, μείνε ἡσυχος. Ὁσὸς ὁ κόσμος θὰ μάθῃ μίαν ἡμέραν τί ἦταν καὶ δὲν θὰ ἴτροπιάρῃ τοὺς παλαιοὺς του συντρόφους καὶ τὸν γέρο-δάσκαλό του! Καὶ ἔπειτα εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, τί τιμὴ, Τσάρλυ! τόσῳ νέος καὶ νὰ τον στείλουν ἐξορία!

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια· εἶναι τιμὴ του, εἶπεν ὁ Τσάρλυ, παρηγορηθεὶς μικρόν.

— Δὲν θὰ τοῦ λείψῃ τίποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουδαῖος· θὰ ζῆ μέσα εἰς τὸ φρέσκο² ἴσως ἀρχοντόπουλο· θὰ ἔχῃ καθημερινῶς τὴν μπύρα του, καὶ πάντα λιανὰ ἴσως τὴν τζέπη, γιὰ νὰ παίξῃ κορῶνα ἢ γράμματα, ἂν δὲν ἤμπορῆ νὰ τα ἐξοδέψῃ ἄλλοιῶς.

— Ἀλήθεια, δὲν θὰ του λείπῃ τίποτε; ἀνεφώνησεν ὁ Μπέιτς.

— Ὡ, αὐτὸ ἐννοεῖται! Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχῃ ὅτι τοῦ χρειασθῆ, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος· ἐν πρώτοις θὰ του ἴβροῦμεν ἓνα σερέτη,³ Τσάρλυ· ἓνα ποῦ νάνα κομματάκι καραγκιῶζης, γιὰ νὰ βάλῃ ἓνα λόγον, ποῦ νὰ τον ἰδοῦμε τυπωμένον μὲ τὸ ὄνομά του εἰς τὰς ἐφημερίδας. Θὰ γράφουν: Ἀπανωλαδιάς (ἰλαρότης εἰς τὸ ἀκροατήριον) καὶ παρακάτω (οἱ ἔνορκοι ἔμειναν ξεροὶ ἴσως τὰ γέλοια.) Ἔ, ἔ! Τσάρλυ!

— Ἄ, χά! τί νόστιμο ὁποῦ θὰ ἦναι! Πῶς θὰ τους κοροιδέψῃ οὓλους! Ἔ!

— Ἄμμη θὰ τους ἀφήσῃ καὶ δὲν θὰ τους κοροιδέψῃ, ἀνιψίκα!

— Ὅσο γι' αὐτὸ ἔννοια σου, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Τσάρλυ. Ἔχει αὐτὸς βράμματα γιὰ τὴν γούνα τους.

— Μοῦ φαίνεται ἴσως πῶς νὰ τον βλέπω τώρα, ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος, βλέπων ἀσκαρδαμυκτὴ τὸν μαθητὴν του.

1. Ἐλεεινὴ κληρονομία.
2. Ἄν δὲν ἔκλεπτε καὶ ἐν χρυσοῦν ὥρολόγιον, μετὰ τῆς ἀλύσεως καὶ ὄλων τῶν κοσμημάτων αὐτοῦ.
3. Γὰ τὰ ἄλλα καὶ τὰ χρυσὰ νομίσματα.

1. Νὰ παραφρονήσῃ.

2. Εἰς τὴν φυλακὴν.

3. Δικηγόρον.

— 'Αμμή ἐγώ! *Α, γά! Καὶ ἐγὼ μοῦ φαίνε-
ται πῶς τὸν βλέπω, εἶπεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς.
Οὐλαὶ αὐταῖς ἢ περροῦκες τοῦ κάθονται μετὴν
πόζα τους, καὶ ὁ Τζᾶκ Ντώκινς νὰ τους 'μιλῇ,
'σάν νὰ ἦταν ὁ γυῖός τοῦ προέδρου. 'Αχαχά!'

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ 'Ιουδαῖος τοσοῦτον ἐ-
πιτηδεῖως ἐκέντησε τὴν φαντασίαν τοῦ νεαροῦ
φίλου του, ὥστε οὗτος ἐν ᾧ πρότερον ἐθρήνει
τὴν τύχην τοῦ 'Απανωλαδιᾶ, νῦν ἐθεώρει αὐτὸν
ὡς τὸν πρωταγωνιστὴν ἀστειοτάτης κωμωδίας,
καὶ ἀνυπομόνως ἐκαραδόκει τὴν στιγμὴν, καθ'
ἣν ἐμελλε νὰ ἴδῃ τὸν παλαιὸν σύντροφόν του ἀ-
ναπτύσσοντα ὅλα τὰ προτερήματά του.

«Πρέπει ὅμως ἢ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ εὐρωμεν
τρόπον νὰ πληροφορηθῶμεν τί κάμνει σήμερα,
εἶπεν ὁ Φέιγγιν. Τί νὰ κάμωμεν;

— Νὰ 'πάγω ἐγώ; ἠρώτησεν ὁ Μπέιτς.

— 'Οχι, δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν πρέπει νὰ
ὑπάγῃς σύ. Τρελὸς εἶσαι! νὰ 'πᾶς λές, βρὲ κου-
τεντέ, καὶ νὰ χωθῆς ἐκεῖ ποῦ. . . 'Οχι, ὄχι!
φθάνει ποῦ ἐχάσαμεν τὸν ἕνα.

— Δὲν σκέπτεσαι βέβαια νὰ 'πᾶς τοῦ λό-
γου σου; ἠρώτησεν ὁ Τσάρλυ, ἰδὼν αὐτὸν κα-
κεντρεχῶς.

— Δὲν θὰ ὠφελοῦσε τίποτε αὐτό! ἀπεκρί-
νατο ὁ Φέιγγιν, σείσας τὴν κεφαλήν.

— Τότε λοιπὸν γιατί δὲν στέλνεις αὐτὴν
τὴν ῥεμουντα; ἠρώτησεν ὁ Μπέιτς, ἐπιθείς τὴν
χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Νῶε. Αὐτὸν κἀνεὶς δὲν
τὸν γνωρίζει.

— Τῷ ὄντις, ἂν θέλῃ. . . εἶπεν ὁ 'Ιουδαῖος.

— 'Αν θέλῃ; ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Τσάρλυ. Καὶ
γιατί νὰ μὴ θέλῃ;

— Δὲν εἰξεύρω, εἶπεν ὁ Φέιγγιν, στραφεὶς
πρὸς τὸν Μπόλτερ· δὲν εἰξεύρω πραγματικῶς
ἂν. . .

— *Α! δηλαδὴ εἰξεύρετε καλὰ, ὑπέλαθεν ὁ
Νῶε, ὀπισθοχωρήσας καὶ σείσας ἀνησύχως τὴν
κεφαλήν. 'Οχι' δὲν μου ἀρέσει αὐτό· δὲν εἶναι
δική μου δουλειά.

— Μπᾶ! ἀνεφώνησεν ὁ Μπέιτς, ἰδὼν περι-
φρονητικῶς τὸν Νῶε, μὴ θαρρεὶς πῶς δουλειά
σου εἶναι νὰ το κόβῃς λάσπη ὅταν βλέπῃς
σκοῦρα τὰ πράγματα καὶ νὰ ζητῆς τὸ μερικόν
σου ὅταν 'πάνε πρῖμα; Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά
σου;

— Δὲν ἔχω νὰ σου δώσω λόγον, ὑπέλαθεν ὁ
Μπόλτερ. Καὶ μὴ παίρῃς τόσῳ θάρρος μετὸς
ἀνωτέρους σου, τσακπίνη, γιατί σοῦ τὴν ἔτριψα
τὴν μούρη!»

'Αλλ' ὁ κύρ Μπέιτς ἀκούσας τὴν φοβερὰν
ἀπειλὴν ἀνεκἀγχασε τοσοῦτω θορυβωδῶς, ὥστε
ὁ Φέιγγιν ἐδέησε νὰ περιμείνῃ ὀλίγον διὰ νὰ με-
σολαβῆσῃ καὶ νὰ πείσῃ τὸν Μπόλτερ, ὅτι οὐδένα
διέτρεχε κίνδυνον μεταβίβων εἰς τὴν ἀστυνο-
μίαν, διότι τὰ ἄθλά του δὲν ἐγένοντο ἀκόμη
γνωστά, καὶ ὅπωςδήποτε ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ θὰ

ἦτο ἀσφαλέστερος ἀπὸ πᾶν ἄλλο μέρος, ἐπειδὴ
εἰς οὐδενὸς τὸν νοῦν θὰ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα ὅτι ἔ-
τρεξε νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ἐκεῖ.

Τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα καὶ πρὸ πάντων ὁ
φόβος, ὃν ἐνέπνεεν αὐτῷ ὁ 'Ιουδαῖος, κατέπει-
σαν τὸν Μπόλτερ, συγκατανεύσαντα νὰ ἀλλάβῃ
τὴν ἐντολήν. Μεταμφιεσθεὶς τῇ συνδρομῇ τοῦ
'Ιουδαίου εἰς καρραγωγέα, ἔλαβε πάσας τὰς ἀ-
ναγκαίας πληροφορίες, καὶ ἐξῆλθε συνοδευόμε-
νος ὑπὸ τοῦ Τσάρλυ Μπέιτς. Οὗτος ὠδήγησεν
αὐτὸν μέχρις ὁδοῦ τίνος πλησίον τοῦ ἀστυνομι-
κοῦ καταστήματος, καὶ περιγράψας λεπτομερέ-
στα αὐτῷ τὸ κατάστημα, καὶ συμβουλευσας
τίνι τρόπῳ ὄφειλε νὰ προσενεχθῆ, τῷ εἶπεν ὅτι
θὰ τον περιμένῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

'Ο Νῶε Κλαίουπολ λοιπὸν, ἀκολουθῶν πιστῶς
τὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας τοῦ ἀξιόπιστου συ-
ναδέλφου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ῥυπαρὰν ἀίθουσαν τοῦ
ἀκροατηρίου τοῦ πταισματοδικείου, ἔνθα συνω-
θεῖτο πλῆθος ἀποβρασμάτων τῆς κοινωρίας. Τὸν
Τζᾶκ Ντώκινς ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐπὶ
τοῦ θρανίου τῶν κατηγορουμένων ἐκάθηντο δύο
γυναῖκες, αἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁσάκις
ἐτύγχανον εὐκαιρίας, ἀντήλλασον βλέμματα συ-
νενοήσεως καὶ χαιρετισμοὺς μετὰ τινων ἐν τῷ
ἀκροατηρίῳ φίλων των.

Περιέμεινε λοιπὸν ὀλίγα λεπτὰ μέχρις οὗ
ἀμφότεραι αἱ γυναῖκες κατεδικασθεῖσαι ἀπήχθη-
σαν τῆς αἰθούσης. Ταύτας διεδέξατο ἕτερος κα-
τηγορούμενος, ὃν πάραυτα ὁ Νῶε ἀνεγνώρισεν
ὡς τὸν 'Απανωλαδιᾶν.

Καὶ ἦτο πράγματι οὗτος· εἰσῆλθε δ' ἡσύχως
εἰς τὴν αἰθουσαν, ἀνεστραμμένης ἔχων ὡς συ-
νήθως τὰς χεῖριδας τοῦ ἐνδύματός του, τὴν ἀ-
ριστερὰν χεῖρα ἔχων ἐν τῷ θυλακίῳ τῶν περι-
σκελίδων του, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατῶν τὸν
πίλόν του. Ἐβάδιζεν αὐθαδῶς πρὸ τοῦ δεσμο-
φύλακος, καὶ καθήσας εἰς τὸ θρανίον τοῦ κατη-
γορουμένου, ἠρώτησεν εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφῶ-
νως, ἐν τίνι δικαίῳ ματι ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν ἀ-
τιμωτικὴν ἐκείνην θέσιν.

«Θὰ σωπάσῃς; εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ.

— Μήπως δὲν εἶμαι πολίτης 'Αγγλος; ἀνε-
φώνησεν ὁ 'Απανωλαδιᾶς; Ποῦ εἶναι αἱ ἐλευθε-
ρίαι μου;

— Μὴ φοβᾶσαι, καὶ ὕστερα ἀπὸ 'λίγον θὰ
χορτάσῃς ἀπὸ ἐλευθερίας, ἀπεκρίνατο ὁ δεσμο-
φύλαξ.

— Θὰ ἰδοῦμε λοιπὸν, ἂν μοῦ πειράξετε τὰς
ἐλευθερίας μου, τί θὰ διατάξῃ ὁ ὑπουργὸς τῶν
ἐσωτερικῶν νὰ κάμουν τὰ μεριά, ἡ ἐξηκολούθη-
σεν ὁ Τζᾶκ Ντώκινς. Τώρα λοιπὸν, περὶ τίνος
πρόκειται; Θὰ σας εἶμαι λίαν ὑπόχρεως, κύριοι
δικασταὶ, ἂν εὐαρεστηθῆτε νὰ ξεμπερδέψετε
γρήγορα αὐτὴν τὴν μικρὴν δουλειά, ἀντὶ νὰ κά-
θεσθε μετὴν μούρη τκυμμένη καὶ νὰ διαβάζετε

ἐφημερίδες. Ἐχω νάνταμῶσω ἓνα κύριον εἰς ἓν μέρος, καὶ ἐπειδὴ εἶμαι ἄνθρωπος ἀκριβῆς εἰς τὸν λόγον μου, θὰ φύγη χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἂν δὲν εὐρεθῶ ἐκεῖ ἀπουῶντο ἔς τὴν ὥρα· καὶ ἤμπορεῖ νὰ σας κάμη κάνεις ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως... ἀλλ' ἄς κουρευέσθε!»

Ὁ Ἄπανωλαδιᾶς ἠρώτησε τότε τὸν δεσμοφύλακα πῶς ὠνομάζοντο οἱ κοῦκκοι, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ προεδρεῖον. Ἀκούσαν τοὺς λόγους τούτους τὸ ἀκροατήριον ἐγέλασεν ἐγκαρδίως, ἀπαρallάκτως ὡς θὰ ἔκαμνεν ὁ κύρ Μπέιτς ἂν ἤκουε τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην.

«Ἦσυχία εἰς τὸ ἀκροατήριον! ἐφώνησεν ὁ δεσμοφύλαξ.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν εἰς τῶν δικαστῶν.

— Περὶ μιᾶς κλοπῆς, κύριε πρόεδρε.

— Ὁ παῖς αὐτὸς ἐμφανίζεται διὰ πρώτην φορὰν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου;

— Θὰ ἐνεφανίσθη πολλάκις, εὐγενέστατοι, ἀπεκρίνατο ὁ δεσμοφύλαξ. Ἐκαμιν εἰς πολλὰ μέρη. Ἐγὼ τὸν γνωρίζω πολὺ καλά, εὐγενέστατοι.

— Ἄ! μὲ γνωρίζετε τοῦ λόγου σας; ἀνεφώνησεν ὁ Ἄπανωλαδιᾶς. Πολὺ καλά. Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ σου κάμω μῆνυσιν ἐπὶ ἐξυβρίσει!»

Νέοι γέλωτες ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὁ δὲ δεσμοφύλαξ ἐφώναξε καὶ πάλιν· «Ἦσυχία εἰς τὸ ἀκροατήριον!

— Ἄς προσαχθῶσιν οἱ μάρτυρες, εἶπεν ὁ γραμματεὺς.

— Μάλιστα, σωστό! ὑπέλαθεν ὁ Ἄπανωλαδιᾶς. Ποῦ εἶναι λοιπὸν οἱ μάρτυρες, διὰ νὰ τους καμαρώσω;»

Ἡ περιέργειά του ἱκανοποιήθη ἀμέσως. Προελθὼν ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος ἐθεθαίωσεν ὅτι εἶδε τὸν κατηγορούμενον ἐν μέσῳ πλήθους πολλοῦ κλέπτοντα ἐκ τοῦ θυλακίου ἐνὸς διαβάτου μανδῆλιον, ὅπερ εὐρὸν παλαιὸν, ἐπανέβαλεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ νομίμου κατόχου, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐποίησατο χρῆσιν αὐτοῦ. Ἐνεκα τούτου συνέλαβε τὸν κατηγορούμενον, ἐφ' οὗ ἐρευνήσας εὗρε μίαν ἀργυρᾶν ταμβακοθήκην, φέρουσαν ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ κτήτορος, ὅστις διὰ τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ ἐμπορίου εὐρέθη· παρουσιασθεὶς λοιπὸν καὶ οὗτος ὠρίσθη ὅτι ἡ ταμβακοθήκη ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι τὴν ἀπώλεσε τὴν προτεραίαν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους. Ἐθεθαίωσε δὲ ὅτι παρετήρησε νέον τινὰ προσπαθοῦντα νὰ διαφύγη, ἂν ἀνεγνωρίσεν ὡς τὸν κατηγορούμενον.

«Κατηγορούμενε, ἔχεις νὰποτείνεις ἐρώτησιν τινα εἰς τὸν μάρτυρα; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Δὲν καταδέχομαι νὰνοῖξω κουθέντα μαζί του, ἀπεκρίνατο ὁ Ἄπανωλαδιᾶς.

— Ἐχεις τί νὰ εἶπης πρὸς ὑπεράσπισίν σου;

— Ὁ κύριος πρόεδρος ἐρωτᾷ ἂν ἔχης τι νὰ

εἶπης πρὸς ὑπεράσπισίν σου; προσέθηκεν ὁ δεσμοφύλαξ, ἰδὼν ὅτι ὁ Ἄπανωλαδιᾶς ἐτήρει σιγὴν.

— Ἄ! παρντόν! εἶπεν ὁ Ἄπανωλαδιᾶς, προσποιούμενος ὅτι ἦτο ἀφρημένος· καὶ στραφείς πρὸς τὸν πρόεδρον. Ἐμένα μιλούσες, παλληκάρι μου; ἠρώτησε.

— Δὲν εἶδα ποτέ μου παρόμοιον μοσχομάγκαν, εὐγενέστατοι, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ. Δὲν ἔχεις νὰ εἶπης τίποτε;

— Ὅχι, δὲν ἔχω νὰ εἶπω τίποτε ἐδῶ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἄπανωλαδιᾶς· εἰς τὸ καλὸ δικαστήριον θὰ σας δείξω· καὶ ἔπειτα ὁ δικηγόρος μου προγευματίζει μὲ τὸν ἀντιπρόεδρον τῆς βουλῆς· θὰ τα εἰποῦμε ἀλλοῦ καλλίτερα, νὰ ἦναι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ καὶ πολλοὶ ἄλλοι σεβάσμιοι καὶ ἐπίσημοι φίλοι μου. Τότε θὰ κάμω αὐταῖς τῆς περρούκαις νὰ σασιτίσουνε καὶ θὰ βλαστημήσουν τὴν ὥρα ποῦ γεννηθήκανε. Θὰ...

— Ὅδηγήσατέ τον εἰς τὰς φυλακάς, εἶπεν ὁ γραμματεὺς. Τὸ δικαστήριον καταδικάζει αὐτὸν εἰς κράτησιν.

— Ἐμπρός! τράβα ἐμπρός! εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ.

— Καλά! πηγαίνω! εἶπεν ὁ Ἄπανωλαδιᾶς, καθαρίζων τὸν πῖλόν του διὰ τῆς παλάμης· καὶ στραφείς πρὸς τοὺς δικαστάς. — Ἐνοια σας, εὐγενέστατοι, καὶ θὰ τα εἰποῦμε. Δὲν θέλετε καθόλου λύπησι. Θὰ πάη τὸ πρᾶγμα ὡς τὴν βουλή. Γονατιστοὶ θὰ μὲ περικαλᾶτε, θὰ λέτε ἄμην, καὶ ποῦ νὰ σας ἀκούσω. — Ἐμπρός, νεροκράτορα, τσουβάλιασέ με μέσα.»

Ὁ δεσμοφύλαξ, οὗ ἡ ὑπομονὴ ἐξηνητλήθη, ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου, ἐν ᾧ ὁ Ἄπανωλαδιᾶς ἐξηκολούθει τὰς ἀπειλάς, συνοδεύων αὐτὰς ἐνίοτε διὰ μορφασμῶν ἐμπαικτικῶν.

Οὕτως ἔληξεν ἡ σκηνή, ὁ δὲ Νῶε ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ μέρος, ἔνθα περιέμενεν αὐτὸν ὁ συναδελφός του, ἀμφότεροι δὲ ἔσπευσαν νὰ φέρωσιν εἰς τὸν Ἰουδαῖον τὴν χαροποῖαν ἀγγελίαν ὅτι ὁ Ἄπανωλαδιᾶς τοὺς ἐτίμησε, καὶ ἤρχιζεν ἐνδόξως τὸ στάδιόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'

Ἡ Νάνσου κωλύεται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν πρὸς τὴν Ρόζαν ὑπόσχεσίν της.

Ἄν καὶ συνειθισμένη εἰς τὸν δόλον καὶ τὴν προσποίησην, ἡ Νάνσου δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰποκρίψῃ ἐντελῶς τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐπὶ τοῦ πνεύματός της παρήγαγε τὸ διάδημα ὕπερ ἔκαμιν. Ἀνελογίζεται ὅτι ὁ κατοῦργος Ἰουδαῖος καὶ ὁ βάνασος Σάικς ἐνεπιστεύθησαν εἰς μόνην αὐτὴν διάφορα μυστικὰ σχέδια, πεπεισμένοι ὅτι ἦν ἀξία τῆς πλήρους αὐτῶν ἐμπιστοσύνης καὶ πάσης ὑπονοίας ἀνωτέρᾳ. Ἐνδόμυχος πάλιν αἰσθημάτων ἐπηύξανε βαθμηδὸν τὴν ταραχὴν αὐτῆς, πάντοτε ἀνανευομένη, καταλείπουσα μάλιστα καὶ ἔχνη ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της. Ἐν-

τὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατέστη ὠχρὰ καὶ ἰσχνή· ἐνίοτε οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα, οὐδὲ μετείχε τῶν συνδιαλέξεων, ἐν αἷς ἄλλοτε ἀνεμίγνυτο θορυβῶδώς. Ἄλλοτε ἐγάλα ἄνευ λόγου, καὶ ἐταράσσετο ἄνευ προφανοῦς αἰτίας· ἀκολούθως, μετὰ τινος στιγμᾶς ἐκάθητο σιωπηλὴ καὶ καταβεβλημένη, αἱ δὲ προσπάθειαι αὐτῆς κατέβαλεν ὅπως ἀνακύψῃ κάλλιον παντὸς ἄλλου σημείου ἐδείκνυον ὁπόσον ἀνήσυχος ἦτο, καὶ ὁπόσον διέφερον οἱ στοχασμοὶ τῆς τῶν λεγομένων καὶ συζητουμένων ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὴν.

Ἦλθεν ἡ ἑσπέρα τῆς κυριακῆς, καὶ τὸ ὠρολόγιον τῆς πλησίον ἐκκλησίας ἐσήμανε τὴν ἐνδεκάτην· Σάικς καὶ Ἰουδαῖος διέκοψαν τὴν συνδιάλεξιν των καὶ ἠεροῦσθησαν· ἐπίσης ἡ Νάνσυ, ἀλλὰ μετὰ πολλῶ πλείονος προσοχῆς καὶ μετὰ τινος ἀμυχανίας.

Οἱ δύο κακοῦργοι ἐξηκολούθησαν τὴν συνομιλίαν των, παραπονούμενοι διὰ τὴν ἔλλειψιν ἐργασίας. Ὁ Σάικς, ἐπιλαθόμενος ἐλαχίστης τινὸς ἀφορμῆς, ἐξηρῶζατο κατὰ τὸ σύνθηες ὀρμαθὸν βλασφημιῶν καὶ σαρκασμῶν κατὰ τοῦ ἀξιοσεβάστου γέροντος.

Οὗτος οὐδόλως ἀπεκρίθη· ἀλλὰ κεντήσας τὸν Σάικς εἰς τὸν ἀγκῶνα ἐδείξεν αὐτῷ τὴν Νάνσυ, ἥτις ἐπωφεληθεῖσα ἐκ τῆς συνομιλίας αὐτῶν ἐφόρεσε τὸν πῖλόν της καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν θύραν.
«Ἐ! Νάνσυ! ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς· ποῦ ἔς τὸ διάβολο ἠηγαίνεις τέτοια ὦρα;

— Ἐδῶ κοντά.

— Τί λόγος εἶν' αὐτός; εἶπεν ὁ Σάικς· σ' ἐρωτῶ ποῦ ἠηγαίνεις;

— Ἐδῶ κοντά σοῦ λέγω.

— Κ' ἐγὼ σ' ἐρωτῶ ποῦ; ὑπέλαβεν ὁ Σάικς ὀργίλος· μ' ἀκούς ἢ ὄχι;

— Δὲν εἰξεύρω ποῦ, ἀπεκρίνατο ἡ νεάνις.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ ξεύρω, εἶπεν ὁ Σάικς, θν μάλλον ἠεθίζεν ἡ ἐπιμονὴ τῆς Νάνσυ παρὰ ἡ ἰδέα αὐτῆς τοῦ νὰ ἐξέλθῃ. Δὲν θὰ ἦαξ πουθενά, κάθησε.

— Δὲν εἶμαι τόσω καλὰ, σοῦ τὸ εἶπα, ἀπεκρίνατο ἡ νεάνις. Θέλω νὰ πάρω ἀέρα.

— Βάλε τὸ κεφάλι σου εἰς τὸ παράθυρο καὶ πάρε ἀέρα ὅσον θέλεις, εἶπεν ὁ Σάικς.

— Δὲν μου κάμνει τίποτε αὐτὸ, ὑπέλαβεν ἡ Νάνσυ· θέλω νὰ ἴπῶ νάναπνεύσω ἔξω ἔς τὸν δρόμο.

— Δὲν θὰ σου περάσῃ αὐτὸ, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς· καὶ ἐγερθεὶς ἐκλείδωσεν τὴν θύραν, ἔλαβε τὸ κλειδίον καὶ ἀρπάσας τὸν πῖλον τῆς Νάνσυ ἐπέταξεν αὐτὸν ὑψηλὰ εἰς μίαν ἱματιοθήκην. «Νὰ, εἶπεν ὁ ἀλιτήριος, τώρα θέλεις δὲν θέλεις θὰ καθίσῃς ἔς ταυγά σου, ἔ;

— Ἦμπορῶ νὰ ἴβῃ καὶ χωρὶς καπέλλο, εἶπεν ἡ νεάνις, κάτωχρος γενομένη. Τί ἔχεις, Μπίλ; εἰξεύρεις τί κάμνεις;

— Ἄν εἰξεύρω, τί... ὦ! ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς, καὶ στραφείς πρὸς τὸν Φείγγιν, ἔχασε τὰ μυαλά της, προσέθηκεν, ἀλλοίως δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ μου ἀντιμιλήσῃ ἔτσι.

— Θὰ με κάμεις νὰ κάμω ὅ τι μὲ σπρώξῃ ἡ ἀπελπισία μου, ὑπετονθόρυσεν ἡ νεάνις, ἐπιθεῖσα ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅπως καταστείλῃ τοὺς σφοδροὺς αὐτοῦ παλμούς· ἄφησέ με νὰ ἔβγω... ἀμέσως... εἰς τὴν στιγμὴν!

— Ὅχι! ἐβρουχίθη ὁ Σάικς.

— Πέ του νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἔβγω, Φείγγιν, θὰ κάμῃ καλὰ, πρὸς τὸ συμφέρον του. Μ' ἀκούετε! ἀνεκραύγασεν ἡ Νάνσυ, πλήττουσα διὰ τοῦ ποδὸς τὸ δάπεδον.

— Νὰ σ' ἀκούσω! ἐπανέλαβεν ὁ Σάικς σρέψας τὴν ἔδραν του καὶ ἀτενίσας αὐτὴν κατὰ πρόσωπον. Ἄν σ' ἀκούσω ἀκόμη μίαν φορὰν σ' ἐπινηξά ἴσῃ σκυλί· τί σ' ἐπιασεν ἀπόψε λοιπὸν, στρίγγιλα;

— Ἀφήτέ με νὰ ἔβγω, εἶπεν ἡ νεάνις μετὰ μεγίστης ἐπιμονῆς· εἶτα καθήσασα χαμαί, ἐπανέλαβε· «Μπίλ, ἄφησέ με νὰ ἔβγω» δὲν εἰξεύρεις τί κάμνεις; ἀλήθεια, δὲν εἰξεύρεις μόνον μίαν ὥραν ἔλα.

— Νὰ με κάμουν χίλια κομμάτια ἂν αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν ἔχασε τὰ λογικά του, εἶπεν ὁ Σάικς, ἀρπάσας αὐτὴν ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ βραχίονος. Ἐλα, σήκω ἐπάνω.

— Ὅχι, ὡς ποῦ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ ἔβγω.

— Ποτέ!... ποτέ!

— Ἀφησέ με νὰ ἴβῃ! ἐκραύγαζεν ἡ νεάνις. Ὁ Σάικς τυχὼν καταλλήλου εὐκαιρίας συνέλαβεν ἀμφοτέρας αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ ἔσυρεν αὐτὴν μακρινῶς ἀνθισταμένην εἰς μικρὸν παρακείμενον δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἐδωλίου καὶ διὰ τῆς βίας τὴν ἠνάγκασε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τινος ἔδρας· αὐτὴ ἐξηκολούθει ἀνθισταμένη καὶ ἰκετεύουσα τὸν κακοῦργον μέχρῃς οὗ ἤκουσεν ὅτι ἐσήμανε μεσονύκτιον, ὅτε ἐξηνητημένη πλέον κατέπεσεν ἀδρανῆς.

Ἀφ' οὗ διὰ πολλῶν βλασφημιῶν τὴν διέταξεν ὁ Σάικς νὰ μὴ ἀποπειραθῇ καὶ πάλιν νὰ ἐξέλθῃ, ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ συνέλθῃ καὶ ἐπανῆλθε νὰ εἴρῃ τὸν Ἰουδαῖον.

«Τί διαβολοκρίτισο εἶναι τοῦτο, εἶπεν ἀπομάσσω τὸν ἰδρώτα αὐτοῦ.

— Σωστὸ εἶναι αὐτὸ ὁποῦ λέγεις, Μπίλ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος περίφροντις· σωστὸ.

— Πῶς διάβολο τῆς μπῆκε ἔς τὸ κεφάλι νὰ ἐβῆ ἀπόψε ἔξω; ἠρώτησεν ὁ Σάικς· τί λές; Ἐλα, σὺ θὰ τὴν γνωρίζῃς καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ· τί θὰ εἶπῃ αὐτό;

— Ἐπιμονὴ, ὑποθέτω, γυναικεῖα ἐπιμονὴ, ἀγαπητέ μοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος ὑψώσας τοὺς ὤμους.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ὑποθέτω, ὑπετονθόρυσεν ὁ

Σάικς. Ἐνόμιζα πῶς τὴν ἡμέρωσα, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι χειρότερη ἀπὸ πρῶτα.

— Χειρότερη, ἐπανελάβεν ὁ Ἰουδαῖος σύν- νους. Ποτέ μου δὲν τὴν εἶδα εἰς τέτοιαν κατά- στασιν, διὰ τόσῳ μικρὸν πρᾶγμα.

— Οὔτε ἐγὼ, εἶπεν ὁ Σάικς· νομίζω πῶς αἰ- τία εἶναι αὐτὴ ἡ καταραμένη ἢ θέρη, ποῦ ἐ- κόλλησε καὶ αὐτὴ ἀπὸ μένα, καὶ δὲν θέλει νὰ τῆς ξεκολλήσῃ. Αὐτὸ θὰ ἦναι, ἢ ὄχι;

— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἄν τὴν μεταπιάσῃ θὰ τῆς πάρω ἴλιγο αἶμα, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσω τὸν ἱατρὸν,» εἶπεν ὁ Σάικς.

Ἄν Ἰουδαῖος κατένευσε.

«Ὅταν ἤμουν εἰς τὸ κρεβάτι, αὐτὴ νύκτα καὶ ἡμέρα ἦταν εἰς τὸ προσκέφαλό μου, εἶπεν ὁ Σάικς, καὶ σὺ, γεροκολασμένε, οὔτε μίαν φοράν μᾶς ἔδειξες τὴν μούρη σου. Ὑποφέραμε πολὺ ἀπὸ ἀνέχειαν ἐκείνην τὴν ἐποχὴ καὶ θαρρῶ πῶς αὐτὸ τῆς ἐγύρισε τὸ κεφάλι· ἔμεινε τόσον καιρὸν κλεισμένη, ὥστε δὲν εἶναι περίεργον πρᾶγμα ἂν θέλῃ τώρα νὰ πάρῃ ἴλιγον ἀέρα· ἔ;

— Χωρὶς ἄλλο, ἀγαπητέ μοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Στ'!»

Ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα, ἐπαῆλθεν ἡ νεᾶνις καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν· εἶχεν ἐρυθροὺς καὶ ἐξοιδηκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐτα- λαντώθη μικρὸν, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνε- κάγχασεν.

«Ἄλλα! πιάσαμε τὸν ἄλλο χαβᾶ;» ἀνεφώ- νησεν ὁ Σάικς, ἰδὼν ἐκθαμβος αὐτήν.

Ἄν Ἰουδαῖος ἔνευσεν αὐτῷ νὰ μὴ ἐπιμεινῇ ἐπὶ πλέον, καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἡ νεᾶνις ἐπαῆλθεν εἰς τὴν συνήθη αὐτῆς κα- τάστασιν. Ὁ Φέιγγιν, εἰπὼν κρύφα τῷ Σάικς ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον φόβος ἐπαναλήψεως τοῦ κακοῦ, ἔλαβε τὸν πλόν του καὶ ἐκαληνύκτισεν· ἀλλ' ἀναχωρῶν ἔστη ἐπὶ τῆς φλιάς τῆς θύρας, καὶ ἠρώτησεν ἂν δὲν θὰ λάβῃ τις τὴν κλωσύν- νην νὰ τῷ φωτίσῃ, διὰ νὰ καταβῇ τὴν κλί- μακκα.

«Φώτισέ του, εἶπεν ὁ Σάικς πληρῶν τὴν πί- πκν του. Θὰ εἶναι κρίμα νὰ βγάλῃ τὸ σβέρκο του ἔς τὴ σκάλα· ὁ λαιμὸς του χρειάζεται, διὰ νὰ μὴ χάτῃ τὴν διασκιδασί του τόσος κόσμος, δποῦ θὰ πάγῃ νὰ ἰδῇ ὅταν θὰ τον κρεμάσουν.»

Ἄν Νάνσυ, λαβοῦσα κηρίον, ἠκολούθησε τὸν γέροντα ἕως κάτω. Ὅτε ἐφθασαν πλησίον τῆς θύρας, οὗτος ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ πλησιάσας εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν νεάνίδα·

«Τί τρέχει, Νάνσυ;

— Τί; ἀπεκρίνατο ἐκείνη, ταπεινῇ ἐπίσης τῇ φωνῇ.

— Τί ἐσήμαιναν αὐτά; ἐξηκολούθησεν ὁ Φέιγγιν· σὲ κακομεταχειρίζεται αὐτὸς (καὶ διὰ τοῦ κατεσκληκότος δακτύλου του ἔδειξεν ἐπά-

νω), γιατί εἶναι βάρβαρος, χαμάλης, Νάνσυ. . . καὶ δὲν ἐννοῶ γιατί νὰ μὴ. . .

— Νὰ μὴ; . . . εἶπεν αὐτῇ, ἰδοῦσα ὅτι ὁ Φέιγγιν εἰσίγα, τὸ στόμα ἔχων πλησίον τοῦ ὠ- τὸς τῆς καὶ ἀτενῶς βλέπων αὐτήν.

— Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶπεν ὁ Ἰου- δαῖος· θὰ ξαναμιλήσωμεν γι' αὐτό. Εἶμαι φίλος σου στενός, Νάνσυ, φίλος δοκιμασμένος· ἔχω ἔ- τοιμον ἓνα μέσον, μέσον σίγουρο καὶ χωρὶς κἀ- νένα κίνδυνον· ἐάν κἀμμίαν φοράν αἰσθανθῆς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδικηθῆς ἐκεῖνους ποῦ σὲ με- ταχειρίζονται ἄν σκυλί. . . τί σκυλί! . . . χερότερα ἀπὸ σκυλί, γιατί πολλὰς φοραὶς κα- λοπιάνει τὸν σκύλον του. . . ἔλα ἔς ἐμένα. . . ἔχε το ἔς τὸ νοῦ σου. . . ἔς ἐμένα νάρθῃς. Ἐ- κείνον τὸν ἐγνώρισες χθές, ἀλλ' ἡμεῖς γνωρι- ζόμεθα χρόνια, Νάνσυ.

— Σὲ γνωρίζω πολὺ καλὰ, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις, μηδὲ τὴν ἐλαχίστην δείξασα συγκίνησιν. Καλὴν νύκτα.»

Ἄν Φέιγγιν ἀπῆλθεν ἀνακυκλῶν καθ' ὁδὸν ἐν τῷ νῷ διάφορα καταχθόνια σχέδια περὶ ξεμι- περδέματος διὰ τῆς Νάνσυ τοῦ ἐπιστηθίου φί- λου του, ὅστις ἐν πλήρει γνάσει διατελῶν τῶν πλείστων ἐγκλημάτων του, κατετυράννει ἀενάως αὐτὸν διὰ τῶν χυδαίων σαρκασμῶν του, καὶ ὅστις ἐπὶ τέλους κατέστη λίαν ἐπικίνδυνος αὐτῷ. Ἡ ἰδέα αὐτῇ ἐπῆλθεν αὐτῷ κατὰ τὸ βραχύτα- τον χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἔμεινε μόνος ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κακούργου. Τοιαῦτα σκεπτό- μενος ἐδράξατο τῆς πρώτης τυχούσης εὐκαιρίας ὅπως βολιδοστοπήσῃ τὴν νεάνίδα καὶ μάθῃ ὁ- ποῖαι ἦσαν αἱ προθέσεις αὐτῆς, ἀναχωρῶν δὲ ἔρριψεν ὡς εἶδομεν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὀ- λίγας λέξεις. Αὐτῇ ἐφάνη μηδόλως ἐκπλαγεῖσα, ἂν καὶ κατενόησε πληρέστατα τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Ἰουδαίου.

Ἄλλ' ἴσως ἐδίσταζε νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ περὶ ἀντικειμένου τοσοῦτον ἀκροσφαλοῦς. Πῶς ἤμπορῶ νὰ ἐπαυξήσω τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροήν μου, ἐσκέπετο ὁ Ἰουδαῖος καθ' ὁδὸν πῶς νὰ τῆς κυριεύσω καθ' ὀλοκληρίαν τὸν νοῦν;

Ἡ καταχθονία τοῦ Ἰουδαίου διάνοια ἦν γο- νιμωτάτη περὶ τὴν ἐξέυρεσιν τοιούτων μέσων· ἂν κτώρθου, ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν παρ' αὐ- τῆς τῆς ἰδίας νὰ μάθῃ, κατασκοπεύων ἐπιτη- δεῖως τὰ διαθήματά της νὰνακαλύψῃ τὸ αἷτιον τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς μεταβολῆς, καὶ ἔπειτα, ἂν τοῦτο ἦτο ἐπιλήψιμον, ἀπειλῶν ὅτι θὰποκαλύψῃ τὰ πάντα τῷ Σάικς νὰ καταστήσῃ αὐτήν διὰ τῆς ἐκφοβίσεως ὄργανον πειθήνιον!

«Εἶναι βέβαιον, εἶπεν ὁ Φέιγγιν μεγαλοφώ- νως σχεδόν. Δὲν θὰ φοιλήσῃ πλέον νὰ μοι ἀρ- νηθῇ ὄχι, δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ δουλειὰ εἶ- ναι πολὺ καλὴ, τὸ μέσον εὐρέθη, καὶ θὰ ἔμβῃ εἰς ἐνέργειαν. Σὲ κρατῶ, μικροῦλά μου.»

Ἐκύτταξεν ὀπισθεν αὐτοῦ μετ' ἀπαίσιον βλέμμα,

ἔδειξεν ἀπειλητικῶς τὸν γρόνθον πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ κακούργου, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ταράσσων τὰς λιποσάρχους χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις τοῦ παλαιοῦ ἐπενδύτου του, εἰς ἐκάστην σπασμωδικῆν αὐτῶν κίνησιν νομίζων ὅτι συνέτριβεν ἓνα ἐχθρόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΔ'

Ὁ Φείγγιν ἀνατίθει τῷ Νῶε Κλαίυπολ ἐμπιστευτικῆν τινα ἐντολήν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Φείγγιν ἠγέρθη πολὺ ἐνωρὶς καὶ περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ἔλευσιν τοῦ νέου αὐτοῦ συνεταίρου, ὅστις ἤργησεν ὀλίγον, καὶ ἅμα ἐλθὼν ἐπέπεσεν ὡς πεινασμένος λύκος κατὰ τοῦ προγεύματος.

«Μπόλτερ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος καθήσας ἀπέναντι αὐτοῦ.

— Τί ἀγαπᾶτε ; ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε. Μὴ μου εἰπῆτε νὰ κάμω τίποτε προτοῦ νὰ τελειώσω τὸ φαγητόν μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸ ἐδῶ· δὲν ἀδειάζει κἀνεὶς οὔτε ψωμὶ νὰ φάγῃ.

— Ἦμπορεῖς νὰ ὀμιλῆς ἐν ᾧ τρώγεις, ἢ ὄχι; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος, καταρώμενος ἐνδομύχως τὴν μεγάλην λαιμαργίαν τοῦ μαθητοῦ του.

— Μπράβο ! Ἐμπορῶ νὰ ὀμιλῶ, ἔτσι μάλιστα τρώγω καλλίτερα, ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε, κόψας συγχρόνως μέγα τεμάχιον ἄρτου. Ποῦ εἶναι ἡ Καρλόττα ;

— Ἐβγήκειν ἔξω, εἶπεν ὁ Φείγγιν. Τὴν ἔστειλα ἔξω σήμερα μαζί μετ' ἡν ἄλλην νέαν, ἐπειδὴ ἤθελα νὰ μείνωμεν μόνοι.

— Ἐπρεπεν ὅμως νὰ την βάλετε νὰ καψάλισῃ πρῶτα μερικὰς φέτας ψωμὶ, γιὰ ν'ἄχῃ κἀνεὶς νὰ τρώγῃ. Ἄς εἶναι λέγετε, δὲν πειράζει.»

Ὁ Νῶε ἐφαίνετο πράγματι ὅτι οὐδόλως ἐφοβεῖτο τὰς διακοπὰς, ἀλλ' ὅτι ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν ἀμετάκλητον ἔχων ἀπόφασιν μηδὲ μίαν δακνίαν νὰ χάσῃ.

«Περὶ ῥῆμα τὰ κατὰ φερες χθὲς, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος· ἔξ σελίγια καὶ δέκα πέννιας, τὴν πρώτην ἡμέραν· ἐσὺ ἔχεις μέλλον σπουδαῖον.

— Μὴ λησμονήσης καὶ τὰ τρία χαλκωματένια κανάτια καὶ τὸν τενεκὲ γιὰ τὸ γάλα, προσέθηκεν ὁ κύρ Μπόλτερ.

— Ποτὲ δὲν θὰ τα λησμονήσω, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος· τὸ κλέψιμο τῶν κανατιῶν ἔδειξε πόσον εἶσαι ἔξυπνος, ἀλλὰ τὸ κλέψιμον τοῦ τενεκὲ ἔδειξε πῶς εἶσαι μάστορ ἡρώτης τάξεως.

— Ἐ ! Ἐθάρρῳ πῶς κἀτι εἶναι γιὰ ἓνα ποῦ πρώτην φορὰν καταπιάνεται εἰς αὐτὴν τὴν δουλειά, εἶπεν ὁ κύρ Μπόλτερ γαυριῶν. Τὰ κανάτια τὰ ἐπῆρα ἀπὸ τὴν σκάλα ἐνὸς ὑπογείου, καὶ ὁ τενεκὲς ἐκρέμετο ἔξω ἀπὸ ἓνα ξενοδοχεῖο, καὶ ἐσεκέθηκα πῶς δὲν εἶναι καλὸ νὰ τον ἀφήσω νὰ σκουριάσῃ μετ' ἡς βροχαῖς, χὰ, χὰ, χὰ !»

Ὁ Ἰουδαῖος προσεποιήθη ὅτι ἐγέλασεν ἐπίσης, ὁ δὲ Μπόλτερ, ἀφ' οὗ ἐγέλασεν ἐγκαρδίως, κατεβρόχθισε φέταν ἄρτου μετὰ βουτύρου καὶ ἠτοίμασε καὶ δευτέραν.

«Σὲ χρειάζομαι, Μπόλτερ, εἶπεν ὁ Φείγγιν, στηρίζας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, σὲ χρειάζομαι διὰ μίαν δουλειάν, ὅπου ἀπαιτεῖ τέχνην καὶ προσοχήν.

— Νὰ σου εἰπῶ ! ἀπεκρίνατο ὁ Μπόλτερ· νὰ μὴ με κάμης μονάχα νὰ ἔχω τρεχάματα, μήτε νὰ με στείλῃς πάλιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Δέν μου ἀρέσει αὐτὸ καθόλου. Νέτα-σκέτα.

— Δέν ἔχεις νὰ τρέξῃς κἀνενα κίνδυνον, εἶπεν ὁ Φείγγιν, οὔτε κἀν νὰ φαντασθῆς αὐτό. Πρόκειται νὰ κατασκοπεύσῃς μίαν γυναῖκα.

— Εἶναι γρηά ;

— Ὅχι, νέα, ἀπεκρίνατο ὁ Φείγγιν.

— Ἐμπορῶ νὰ τα καταφέρω ἐξαίρετα, εἶπεν ὁ Μπόλτερ. Εἰς τὸ σχολεῖο ἔκανα τέτοιαις δουλειαῖς. Καὶ διατί νὰ την παραμονεύω ; Ὅχι βέβαια διὰ . . .

— Διὰ τίποτε, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος· μόνον νὰ μου λὲς ποῦ ἴπηγαίνει, ποῖον βλέπει, καὶ ἂν ἴπορῆς καὶ τί λέγει. Εἶναι ἀνάγκη νὰ θυμάσαι τὸν δρόμον, ἂν ἦναι ἔξ δρόμον, ἢ τὸ ὄπιστι ἂν ἦνε ἔξ ἔπιστι, καὶ νὰ μου φέρῃς τέλος πάντων ὅσας ἠμπορεῖς πληροφορίας.

— Τί θὰ πάρω διὰ τὸν κόπον μου ; ἠρώτησεν ὁ Νῶε, ἀποθεῖς τὸ ποτήριόν του καὶ ἰδὼν ὑπόδρα τὸν Ἰουδαῖον.

— Ἐὰν τὰ καταφέρῃς καλὰ, θὰ σου δώσω μίαν λίρα, ἀγαπητέ μου, ἀκούς ; μίαν λίρα, εἶπεν ὁ Φείγγιν.

— Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα ;

— Μία ἀπὸ μᾶς.

— Ἀχά ! ἀνεφώνησεν ὁ Νῶε, τρίβων τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς, θὰ τὴν ὑποπτεύσεσθε, καθὼς φαίνεται ;

— Ἐκαμὲ μερικὰς νέας γνωριμίας, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ ζεύρω κατὰ βᾶθος ὅλα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Κατὰ λάβα, εἶπεν ὁ Νῶε. Θέλεις νὰ λάβῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κάμῃς καὶ τοῦ λόγου σου τὴν γνωριμίαν των, ἂν ἦναι ἄνθρωποι καθὼς πρέπει, ἔ ; Ἀχαχά ! Ἐννοια σου καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

— Τὸ εἶξυρα πῶς εἶται ἄξιον παλληκάρι, εἶπεν ὁ Φείγγιν, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀποπείρας αὐτοῦ.

— Βέβαια ! βέβαια ! Ποῦ εἶναι ; ποῦ νὰ τὴν περιμένω ;

— Δι' αὐτὸ ἐγὼ θὰ σε εἰδοποιήσω καὶ θὰ σοῦ τὴν δεῖξω ὅταν ἦναι καιρός. Ἐσο ἔτοιμος πάντα, καὶ ἐγὼ φροντίζω.»

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ τὴν ἐπομένην καὶ τὴν μεθεπομένην ὁ κατὰσκοπος ἔμενε μετρημένος ὡς καρραγωγὸς, ἔτοιμος νὰ ἐξορμήσῃ

εἰς τὸ πρῶτον νεῦμα τοῦ Ἰουδαίου. Ἄλλ' ἐξ ἐσπέρας παρήλθον οὕτως ἐπὶ ματαίῳ καὶ καθ' ἐκάστην ὁ Φείγγιν ἐπέστρεφε σφόδρα ἀγανακτῶν καὶ λέγων ὅτι ἀκόμη δὲν ἦλθεν ἡ κατὰλληλος ὥρα. Τὴν ἐβδόμην ὁμοῦς ἡμέραν ἐπέστρεψεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἀπῆστραπτεν ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἦτο κυριακὴ.

«Θὰ ἔβγη ἀπόψε, εἶπεν ὁ Φείγγιν, καὶ διὰ τὴν ἰδίαν δουλειά, εἶμαι βέβαιος, διότι ἔμεινε μόνη ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅπου φοβεῖται λέπει καὶ θὰ γυρίσῃ μὲν τὸ πρῶτ' ἔλα μαζὶ μου» ἤρχηγορα.»

Ὁ Νῶε ἐσηκώθη ἀμέσως, καὶ ἀμφοτέροι διήλθον ταχέως διὰ λαβυρίνθου ὁδῶν καὶ τέλος ἔστησαν πρό τινος καπηλείου, ὅπερ ὁ Νῶε ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ἐκεῖνο ἐν ᾧ κατέλυσε τὴν πρῶτην νύκτα τῆς εἰς Λονδίνον ἐλεύσεώς του.

Εἶχε παρέλθει ἡ ἐνδεκάτη, ἡ δὲ θύρα ἦτο κεκλεισμένη· ὁ Ἰουδαῖος ἐσύριξε σιγᾷ καὶ παρευθὺς τῷ ἦνοιξάν· εἰσηλθὼν ἀθροῦτως καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη.

Ὁ Φείγγιν καὶ ὁ ἀνοιξας αὐτοῖς νέος Ἰουδαῖος, μὴ τολμῶντες μηδὲ νὰ ψιθυρίσωσιν, ἔδειξαν τῷ Νῶε μικρὸν τινα φεγγίτην καὶ ἔνευσαν αὐτῷ νάναρριχηθῆ καὶ δι' αὐτοῦ νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἐν τῷ πλησίον δωματίῳ εὐρισκόμενον.

«Αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκα ἐκείνη;» ἠρώτησεν οὗτος διὰ φωνῆς μὲν ἀκουομένης.

Ὁ Ἰουδαῖος κατένευσε.

«Δὲν βλέπω καλὰ τὰ μοῦτρά της, εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ ὁ Νῶε· ἔχει τὰ μάτια χαμηλωμένα κάτω καὶ τὸ φῶς εἶναι ἀπὸ πίσω της.

— Μὴ κουνηθῆς,» ἐψιθύρισεν ὁ Φείγγιν καὶ ἔνευσε τῷ Μπάρνυ, ὅστις ἔσπευσε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ νὰ καθάρισῃ τὴν θρυαλίδα ἔφερε τὸ φῶς πρὸ τῆς νεάνιδος εἰς ἣν εἶπεν ὀλίγας λέξεις, ὅπως αὕτη ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλήν.

«Τὴν βλέπω τώρα, εἶπεν ὁ κατὰσκοπος.

— Τὴν βλέπεις καλὰ; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἦμπορῶ νὰ τὴν ἀναγνωρίσω μέσα ἔξ ἡλιας.»

Ὁ Νῶε κατῆλθε τοῦ φεγγίτου, ἡ θύρα ἦνοιξε καὶ ἡ νεάνις ἐξῆλθεν. Ὁ Φείγγιν ἔστυρε τὸν Νῶε καὶ ἐκρύβησαν ὀπισθεν θύρας τινός, ὅπου ἔμειναν ἄρατοῦντες τὴν ἀναπνοὴν των μέχρι οὐ διήλθεν εἰς ἐλαχίστην ἀπὸ αὐτῶν ἀπόστασιν ἡ Νάνσυ, ἥτις ἐξῆλθε διὰ τῆς θύρας, δι' ἧς οὗτοι εἰσηλθον.

«Ψτ! εἶπεν ὁ Μπάρνυ, τώρα εἶναι ἡ ὥρα.» Καὶ ὁ Νῶε, ἀνταλλάξας βλέμμα συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Φείγγιν ἐξῆλθε παραχρῆμα.

«Ἄριστερᾷ, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ὁ Μπάρνυ. Πήγαινε ἀπὸ τὸ ἀντίπεραν πεζοδρόμιον καὶ προσοχὴ!»

Ὁ Νῶε ὑπήκουσε καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦ φανοῦ

διέκρινε τὴν νεάνιδα βαδίζουσαν βήματά τινα πρὸ αὐτοῦ· προσχώρησεν ὅσον ἔκρινε καλὸν καὶ ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς ὁδοῦ, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ κινήματα τῆς νεάνιδος. Πολλάκις αὕτη ἐκύτταξεν ἀνησύχως περὶ αὐτὴν· ἅπαξ μάλιστα ἔστη, ὅπως ἀφήσῃ νὰ πορευθῶσι δύο ἄνδρες, οἵτινες ἐφαινοῦτο ἀκολουθοῦντες αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον. Καθ' ὅσον ὁμοῦς προσχώρει ἐφαινετο ἀναλαμβάνουσα θάρρος καὶ ἐβάδιζε μετὰ πλειονος ἀποφασιστικότητος. Ὁ ἀγγελιοφόρος ὁμοῦς τὴν ἠκολούθει εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀπόστασιν, προσέχων καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς κινήσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕ'

Ἡ συνέντευξις.

Τὰ ὠρολόγια τῶν ἐκκλησιῶν ἐσήμαινον ἐνδεκάτην καὶ τρία τέταρτα, ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου· ἡ νεάνις ἔστη εἰς τὸ μέσον τῆς γεφύρας βλέπουσα πάντας τοὺς διαβάτας ἀνησύχως, ἐν ᾧ ὁ κατὰσκοπος, λαμβάνων πάσας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις ὅπως μὴ ἀνακαλυφθῆ, ἐκρύβη εἰς γωνίαν τινὰ τῆς γεφύρας.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερωτάτη, διότι ἔβρεξε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὁ ποταμὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνῆς ὁμίχλης. Ὁλίγιστοι διαβάται διήρχοντο ἐκεῖθεν, ἡ δὲ προσδοκία τῆς νεάνιδος διεψεύδετο ἐκάστοτε. Τέλος ὅτε ἐσήμανεν ἡ δωδεκάτη, ἐφάνη ἐρχόμενος κομψὸς δίφρος, ἐξ οὗ κατῆλθεν εἰς τινα ἀπόστασιν εὐγενῆς τις νέα ὑπὸ τινος πολιοῦ κυρίου συνοδευομένη. Ἀποπέμψαντες τὴν ἄμαξαν ἐβάδισαν εὐθὺ πρὸς τὴν γέφυραν. Μόλις δὲ ἰδοῦσα αὐτοὺς ἡ Νάνσυ καὶ ἔσπευσε περίφοβος πρὸς συνάντησίν των.

Ἐβάδιζον βλέποντες περὶ αὐτοὺς, ὡς ἄνθρωποι ζητοῦντές τι, ἀλλὰ μὴ ἐλπίζοντες ὅτι θὰ τὸ εὕρωσιν, ὅτε ἐπλησίασεν αὐτοὺς ἡ νεάνις· κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξέφυγε τότε τῶν χειλέων των, ἢν παραχρῆμα κατέστειλαν, διότι κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν ἄνθρωπός τις ἄμαξέως φέρων ἐνδυμασίαν διήλθε πλησίον των.

«Ὅχι ἐδῶ, εἶπεν ἡ Νάνσυ περιδεῆς· φοβοῦμαι νὰ σας ὁμιλήσω ἐδῶ· ἔλθετε ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κλίμακος.»

Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγε ταῦτα, δεικνύσα τὸ μέρος ὅπερ ὠρίζεν, ὁ ἄμαξεὺς ἔστρεψε τὴν κεφαλήν, ἠρώτησεν αὐτοὺς ἀποτόμως ἐν τίνι δικαιώματι κατέχουσιν ὅλον τὸ πεζοδρόμιον καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἡ κλίμαξ, ἢν ἔδειξεν ἡ νεάνις, ἦτο ἐκείνη δι' ἧς ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ Σῶρρυ καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος κατέρχονται ἀπὸ τῆς γεφύρας εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ ἄμαξεὺς ἔτρεξεν ἐκεῖ ἀπαρατήρητος καὶ ἀφ' οὗ πρὸς στιγμὴν ἐπεσοκώπησε τὸ μέρος κατῆλθε τὰς βαθμίδας.

Ἡ κλίμαξ συνέχεται τῇ γεφύρᾳ καὶ διαιρεῖται εἰς τρία μέρη· ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ἄρχεται

τὸ τρίτον, ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀριστεράν τοίχου ὑψοῦται βῆθρον, οὗ ὄπισθεν ἠδύνατο νὰ κρυβῆ εἰς ἄνθρωπος, δυνάμενος νὰ κούη εὐκρινῶς τὰ λεγόμενα ἐν ταῖς κάτωθεν τούτου βαθμίσειν, αἵτινες ἦσαν εὐρύτεραι τῶν λοιπῶν. Ἐκεῖ ἐκρύβη ὁ ἀμαξεύς, κρίνας καταλληλότατον τὸ μέρος, διότι καὶ ἂν δὲν ἴσταντο ἐκεῖ, ἠδύνατο πάλιν νὰ τους ἀκολουθήσῃ μακρόθεν ἀπαρατήρητος.

Ἄλλ' ἔστησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐκεῖ, ὁ δὲ ἀμαξεύς, μόλις ἀναπνέων, ἠχροάσθη προσεκτικώτατα.

«Φθάνει πλέον, ἠκούσθη φωνή τις, προφανῶς τοῦ ἀνδρός· δὲν συγκατατίθεται ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν συνοδεύω, νὰ προχωρήσῃ περισσότερον. Πολλοὶ δὲν θὰ εἶχον τόσῃν πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην, ὥστε νὰ σας ἀκολουθήσωσιν ἕως ἐδῶ· ἀλλὰ βλέπετε ὅτι θέλω νὰ σας εὐχαριστήσω.

— Νὰ με εὐχαριστήσητε! εἶπεν ἡ ὀδηγοῦσα αὐτοὺς νεάνις. Εἴσθε ἀλήθεια πολὺ ὑποχρεωτικός, σέρ. Νὰ με εὐχαριστήσητε! Ἄλλ' ἄς ἦναι. Δὲν πρέπει νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτοῦ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος προσηθέστερον, διὰ ποῖον σκοπὸν μᾶς ἐφέρατε εἰς τοιοῦτον μέρος; Διὰ τί νὰ μὴ σταθῆτε νὰ συνομιλήσωμεν ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν, ὅπου εἶναι φῶς, ὁπόθεν διαβαίνει ὁπωςδήποτε κόσμος, ἀντὶ νὰ μας ὀδηγήσῃτε εἰς αὐτὴν τὴν ἐλευσινὴν τρύπαν;

— Σᾶς εἶπα, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ, πῶς ἐφοβούμην νὰ σας ὀμιλήσω ἐκεῖ ἐπάνω. Δὲν εἰζεύρω διατὶ, προσέθηκε βιγῆσασα, ἀλλὰ τόσοσ φόβος μὲ ἔπιασεν ἀπόψε, ποῦ μόλις ἤμπορῶ νὰ σταθῶ ὀρθή.

— Καὶ ἀπὸ τί φοβεῖσθε; ἠρώτησεν ὁ κύριος, συμπονῶν αὐτὴν.

— Δὲν ἤμπορῶ ἀκριβῶς νὰ δρίσω, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνη· καὶ ἤθελα νὰ το εἰξευρα καὶ ἐγώ· ὅλην τὴν ἡμέραν φοβεραὶ σκέψεις μ' ἔδασάνιζαν· μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔβλεπα πανταχοῦ αἵματα καὶ τάφους.»

Ἐὸ τόνος δι' οὗ ταῦτα ἔλεγεν ἦτο τοσοῦτον ἀλλόκοτος, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ κατάσκοπος ἐφρικίασεν ἐν τῇ κρύπτῃ του καὶ ἠσθάνθη τὸ αἶμα παγῶσαν εἰς τὰς φλέβας του. Συνῆλθεν δ' εἰς ἑαυτὸν ἅμα ἤκουσε τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς εὐγενοῦς νεάνιδος, προτρεπούσης τὴν Νάνσυ νὰ ἠσυχάσῃ καὶ νὰ ποδιώξῃ τοῦ πνεύματός της τοιοῦτους ἀποτροπαίους διαλογισμούς.

«Ὀμιλήσατέ τῇ εὐμενῶς, εἶπε πρὸς τὸν συνοδύοντα αὐτὴν κύριον. Τὸ δύστηνον πλάσμα φαίνεται ὅτι ἔχει μεγάλην ἀνάγκην παραμυθητικῶν λόγων.

— Δὲν ἤλθατε ἐδῶ τὴν παρελθοῦσαν κυριακὴν; ἠρώτησεν ὁ γέρον κύριος.

— Δὲν ἤμπόρεσα νὰ ἔλθω, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ· μὲ ἐκράτησαν διὰ τῆς βίας.

— Ποῖος;

— Ὁ Μπίλ. . . ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου ὠμίλησα εἰς τὴν λαίδυν.

— Ἐλπίζω ὅμως πῶς δὲν σας ὑπόπτεισαν ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς συνεννόησιν μεθ' οἰουδήποτε περὶ τῆς ὑποθέσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἤλθομεν ἐδῶ ἀπόψε; ἠρώτησεν ὁ κύριος ἀνησύχως.

— Ὅχι, ἀπεκρίνατο ἡ νεάνις, ὑπόσασα τὴν κεραλήν· δὲν μοὶ εἶναι εὐκόλον νὰ ἐξέλθω, ἐκτὸς ἂν εἶπω ποῦ ἤγαίνω· καὶ δὲν θὰ ἤμπορῶσα νὰ ἔβλεπα τὴν κυρίαν, ἂν δὲν ἐπότηζα τὸν Μπίλ λαύδανον προτοῦ νὰ ἐξέλθω.

— Μήπως ἐξῦπνησε πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς σας;

— Ὅχι, οὔτε αὐτὸς, οὔτε κἀνεὶς μὲ ὑποπτεύεται.

— Τόσω καλλίτερον, εἶπεν ὁ κύριος. Τώρα ἀκούσατέ με.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ.

— Ἡ νέα αὕτη κυρία μοὶ ἀνεκοίνωσεν, ὡς καὶ εἰς μερικοὺς ἄλλους φίλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἤμπορεῖ νὰ ἔχη κἀνεὶς πλήρη ἐμπιστοσύνην, ὅτι τῇ εἶπατε πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι κατ' ἀρχὰς εἰδίσασα ἂν πρέπει νὰ δώσω πίστιν εἰς τοὺς λόγους σας· ἀλλὰ τώρα πιστεύω ἀδιστακτικῶς ὅτι εἴσθε ἀξία πάσης ἐμπιστοσύνης.

— Ναι, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ἡ Νάνσυ.

— Ἐχω πλήρη πεποίθησιν, σᾶς ἐπαναλαμβάνω. Διὰ νὰ σας ἀποδείξω δὲ ὅτι ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς δὲν σας ἀποκρύπτω, ὅτι σκοπεύομεν διὰ τοῦ τρόμου νὰ ποσπάσωμεν τὸ μυστικόν, οἰουδήποτε καὶ ἂν ἦναι, ἀπὸ τοῦ καλουμένου Μώνξ. Ὅμως, προσέθηκεν ὁ κύριος, ἐὰν δὲν κατορθώσωμεν νὰ τον συλλάβωμεν, ἢ ἂν δὲν κατορθώσωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν παρ' αὐτοῦ τὸ ζητούμενον, ἀνάγκη νὰ μας παραδώσῃτε τὸν Ἰουδαῖον.

— Τὸν Φείγγιν! εἶπεν ἡ νεάνις ὀπισθοχωρήσασα.

— Ἀνάγκη νὰ μας παραδώσῃτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἐπανελάβεν ὁ κύριος,

— Δὲν θὰ το κάμω αὐτὸ ποτὲ, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ. Εἶναι σατανᾶς! εἶναι χειρότερος ἀπὸ σατανᾶν! . . . ἀλλὰ δὲν τὸ κάμνω!

— Δὲν συναινεῖτε; ἠρώτησεν ὁ κύριος, εἰς ὃν ἡ ἀπάντησις ἐφάνη λίαν φυσική.

— Ποτέ!

— Διατὶ;

— Δι' ἕνα λόγον, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ εὐσταθῶς, τὸν ὁποῖον ἡ μὲς εἰξεύρει, καὶ θὰ τον παραδεχθῆ, εἶμαι βεβαία, διότι μοὶ τὸ ὑπεσχέθη· καὶ δι' ἕνα ἄλλον λόγον ἀκόμη, ὅτι ἐὰν διάγῃ κακοῦργον βίον, ὁ ἰδικός μου δὲν εἶναι καλλίτερος· πολλοὶ διάγομεν τὸν ἴδιον βίον. . . καὶ δὲν θέλω νὰ φέρω τὴν καταστροφὴν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι. . . μερικοὶ τοὐλάχιστον. . . ἤμποροῦσαν νὰ καταστρέψωσιν ἐμὲ, καὶ δὲν το ἔκαμαν, ὅσον κακοῦργοι καὶ ἂν ἦναι. . .

— Λοιπὸν! ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ κύριος, ὡσεὶ

τὴν ἀπάντησιν ταύτην προσεδόκα· παραδόσατέ μας τὴν Μὼνξ, καὶ ἄφετε ἐπάνω μας τὴν ὑπόθεσιν.

— Καὶ ἂν αὐτὸς καταγγεῖλῃ τοὺς ἄλλους;

— Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν αὐτὸς ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὑπόθεσις δὲν θὰ προχωρήσῃ περαιτέρω. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ὀλιβερ ὑπάρχουσι μερικαὶ περιπέτειαι, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι καλὸν νὰ ποκαλυφθῶσι δημοσίως. Φθάνει μόνον νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν ζητοῦμεν τίποτε πλεόπερον, καὶ οὐδενὸς θὰ παραβιασθῇ ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία.

— Καὶ ἂν δὲν θελήσῃ νὰ ὁμολογήσῃ τίποτε; παρετήρησεν ἡ Νάνσυ.

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος, ὁ Ἰουδαῖος δὲν θὰ προσαχθῇ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν σας. Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ σας ἀναφέρω τοιαῦτα ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ἐλπίζω ὅτι θὰ σας πείσωσιν.

— Ἡ κυρία μοὶ δίδει τὸν λόγον τῆς ὅτι οὕτω θὰ γίνῃ; ἠρώτησε μετὰ ζωνρότητος ἡ Νάνσυ.

— Ναί, ἀπεκρίνατο ἡ Ῥόζα· ὑπόσχομαι τοῦτο ῥητῶς.

— Ὁ Μὼνξ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ πῶς ἐπληροφορήθητε ταῦτα;

— Οὐδέποτε, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος· θὰ συλληφθῇ μὲ τρόπον, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἠμπόρει ποτὲ νὰ φαντασθῇ.

— Πολλάκις εἶπα ψεύματα, καὶ ἔζησα ἀπὸ παιδικῆς μου ἡλικίας μὲ ψεύστας, εἶπεν ἡ Νάνσυ μετὰ τινὰ σιγὴν· ἀλλὰ πιστεύω εἰς τὸν λόγον σας.»

Ἐπαναληφθεῖσης καὶ αὔθις αὐτῇ τῆς διαβεβαιώσεως ταύτης, ἤρχισε νὰ περιγράψῃ λεπτομερέστατα τὸ καπηλεῖον, ὁπότεν παρηκολούθησεν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ κατάσκοπος· ὠμίλει δὲ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὥστε ὁ ὠτακουστῆς οὐδὲν ἠδυνήθη νὰκούσῃ τῶν ὑπ' αὐτῆς λεχθέντων· ἔστιν ὅτε διέκοπτε τὸν λόγον, διότι ὁ κύριος ἐσημείω ἐν τάχει τινὰς τῶν πληροφοριῶν. Περιγράφασα δὲ μετὰ μεγάλης ἀκριβείας τὸ καπηλεῖον, ὑποδείξασα τὸ μέρος ὁπότεν ἠδύνατο νὰ τον ἴδωσι κάλλιστα ἀπαρατήρητοι καὶ εἰποῦσα τίνα ἡμέραν καὶ τίνα ὥραν συνείθιζε νὰ μεταβαίνῃ ἐκεῖ ὁ Μὼνξ, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σύννου, ὥσπερ προσεπάθει νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις αὐτῆς, καὶ ἀκλούθως περιέγραψε τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ κακούργου ἐκείνου. Προτοῦ ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν περιγραφὴν ταύτην, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ ἤθους τοῦ κυρίου πρὸς ὃν ὠμίλει, ἠρώτησεν αὐτὸν διατὶ ἐταράχθη. Ἄλλ' οὗτος ἔσπευσε νὰ ποκριθῇ ὅτι ἦτο ἀκουσία νευρικὴ ταραχὴ καὶ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ.

«Ὅλας σχεδὸν αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, εἶπεν ἡ Νάνσυ, τὰς ἔμαθον εἰς τὸ καπηλεῖον, περὶ

τοῦ ὁποίου σὰς ὠμίλησα· διότι ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα παρὰ δύο φορὰς μόνον, καὶ τὰς δύο τυλιγμένον εἰς ἓνα μέγαν μανδύαν. Αὐταὶ εἶναι νομίζω ὄλαι αἱ λεπτομερείαι, τὰς ὁποίας δύναμαι νὰ σας δώσω, καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ σας βοηθήσουν νὰ τον ἀναγνωρίσητε. Σταθῆτε, προσέθηκεν, εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ εἰς μέρος ὅπου φαίνεται ὅταν στρέφῃ τὴν κεφαλὴν, ἔχει. . .

— Ἐν πλατῷ κόκκινον σημεῖον, ἀνεφώνησεν ὁ κύριος.

— Πῶς! εἶπεν ἡ Νάνσυ, τὸν γνωρίζετε;

Ἡ Ῥόζα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως· ἐπὶ τινὰ δὲ λεπτὰ ἄπαντες ἐτήρησεν ἄκραν σιγὴν, ὁ δὲ κατάσκοπος ἠδύνατο νὰκούῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπάντην των.

«Νομίζω πῶς τὸν γνωρίζω, εἶπεν ὁ κύριος, ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα εἶπετε. . . ἀλλὰ νὰ ἴδωμεν. . . πολλάκις ὑπάρχουν ἀλλοκοτοὶ ὁμοιότητες· ἴσως καὶ δὲν εἶναι αὐτός.»

Τοὺς λόγους τούτους εἶπε μετὰ τινος ἀδιαφορίας, ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἐκρύπτετο ὁ κατάσκοπος, ὅστις ἤκουσεν αὐτὸν ψιθυρίζοντα, «Αὐτὸς θὰ ἦνε!»

«Τώρα, κορίτσι μου, εἶπε πλησιάσας τὴν Νάνσυ, μᾶς προσεφέρατε μέγαν ἐκδούλευσιν, καὶ ἐπεθύμουν νὰ προκύψῃ κάτι τι καλὸν καὶ διὰ σᾶς. Εἰς τί δυνάμεθα νὰ σας φανῶμεν χρήσιμοι;

— Εἰς τίποτε, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ.

— Μὴ ὁμιλῆτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπεν ὁ κύριος μετ' ἀγαθότητος, ἐξ ἧς θὰ συνεινεῖτο καὶ πλέον ἀπεσκληρυμένη καρδιά. Σκέφθητε. Εἰπέτε μου τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν;

— Τίποτε, σὲρ, ἐπανέλαθεν ἡ νέα ὀδυρομένη· τίποτε δὲν ἠμπορεῖτε νὰ πράξητε ὑπὲρ ἐμοῦ· δὲν ὑπάρχει πλέον δι' ἐμὲ ἐλπίς.

— Μὴ ἀπελπίζεσθε τόσο εὐκολα, εἶπεν ὁ κύριος· τὸ παρελθὸν σας ἦτο ἔνοχον· ἐκάμετε κακὴν χρῆσιν τῶν δώρων τῆς νεότητος, τῶν ἀνεκτιμητῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Πλάστης ἄπαξ μόνον χορηγεῖ· ἀλλὰ δύνασθε νὰ ἐλπίζετε εἰς τὸ μέλλον. Μίαν μόνον λέξιν φθάνει νὰ εἴπητε, καὶ προτοῦ νὰ χαράξῃ ἡ αὐγὴ, θὰ εὐρεθῆτε εἰς μέρος ἀσφαλές, μακρὰν τῶν καταγωγίων σας καὶ τῶν συνενόχων, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανίδητε.»

Καὶ ἄλλους πολλοὺς παραμυθητικούς λόγους προσέθηκεν ὁ γέρον κύριος, μεθ' οὗ ἦνωσε τὰς παρακλήσεις αὐτῆς ἡ Ῥόζα, προσπαθοῦσα νὰ ἐξαγάγῃ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας τὸ δύστηνον ἐκείνο πλάσμα. Ἄλλ' ἡ Νάνσυ, μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐνδομύχου πάλης αἰσθημάτων, ἀπέριψεν ἄπελπισ τὰς γενναίας αὐτῶν προσφορὰς, ἐμμένουσα στερεῶς εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν αὐτὸν ἐλσεινὸν βίον, ἀρ' οὗ λίαν ὀψὲ ἐξήτουν νὰ ποσπάσωσιν αὐτὴν.

«Βλέπω καλῶς ὅτι ματαίως κοπιῶμεν, εἶπεῖ-

πεν ὁ κύριος στενάξας. Ἴσως μάλιστα διακινδυνεύομεν τὴν ἀσφάλειάν της κρατοῦντες αὐτὴν ἐνταῦθα· τὴν ἐκρατήσαμεν περισσότερο ἢ ὅσον ὑπελόγιζε.

— Ναι, ναι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Νάνσυ· ἔπρεπε νὰ εὐρίσκωμαι τώρα πολὺ μακράν.

— Πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ ταλαίπωρος αὕτη κόρη; ἀνεφώνησεν ἡ Ῥόζα.

— Πῶς; ἐπανελάβεν ἡ Νάνσυ· ἰδέτε ἐμπρός σας, μίς· ἰδέτε τὰ μαῦρα αὐτὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ· δὲν ἀκούσατε πολλάκις νὰ λέγωσι, πῶς ρίπτονται εἰς αὐτὰ δυστυχεῖς καθὼς ἐγὼ, χωρὶς ψυχὴ γεννητὴ νὰ λυπηταί ἢ νὰ ἐνδιαφέρηται διὰ τοῦτο; Ἴσως αὐτὸ συμβῆ μετὰ ἔτη, ἴσως μετὰ μῆνας, ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦναι τὸ τέλος μου.

— Μὴ λέγητε τοιαῦτα, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Ῥόζα κλαίουσα.

— Δὲν θὰ ἀκούσητε ποτὲ τοιαῦτα φρικώδη πράγματα, ὁ Θεὸς νὰ σας φυλάττη, καλὴ μου κυρία!

Ἄλλοτε ὁ κύριος ἐκίνησε διὰ νάναχωρήσῃ.

«Πάρτε αὐτὰ τὰ χρήματα, εἶπεν ἡ Ῥόζα· πάρτε αὐτὰ πρὸς χάριν μου, διὰ νὰ εὐκολυνθῆτε ἂν ἔλθητε εἰς ἀνάγκην.

— Ὅχι, ὄχι! ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ· δὲν ἔκαμα αὐτὸ διὰ χρήματα· ἀφήσατέ με νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συλλογίζωμαι ὅτι δὲν το ἔκαμα ἀπὸ συμφέρον· ὅμως δώσατέ μου κίνην ἰδικόν σας πράγμα πρὸς ἐνθύμησιν· κἀνέν. . . ὄχι, ὄχι δακτυλίδι. . . Τὰ χειρόκτιά σας ἢ τὸ μανδῆλί σας, κἀνέν πράγμα ὅπου νὰ το φυλάξω ὡς ἰδικόν σας, καλὴ μου κυρία. . . αὐτὸ, εὐχαριστῶ! Χαίρετε!»

Ἡ Νάνσυ ὑπὸ τοιαύτης κατελήφθη ταραχῆς, καὶ ὑπὸ τοιούτου φόβου μὴ ἀνακαλυφθῆ, ὥστε ὁ κύριος ἔσπευσε νὰπομακρυνθῆ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της μετὰ τῆς Ῥόζας. Ὅτε ἀνῆλθον εἰς γέφυραν, ἔστησαν ἀμρότεροι ἀκίνητοι.

«Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Ῥόζα ἀκροωμένη, δὲν ἐφώναξε; Μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουσα τὴν φωνὴν της.

— Ὅχι, φιλάτη μου, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπράουνλω, στραφεὶς καὶ ἰδὼν περιλύπως ὀπισθεν· δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν της· περιμένει νὰπομακρυνθῶμεν.»

Ἡ Ῥόζα περίλυπος λίαν ἐδίσταζεν ἔτι νὰπομακρυνθῆ, ἀλλ' ὁ γέρον κύριος ἔλαβε τὸν βραχίονά της καὶ ἤρεμα παρέσυρεν αὐτήν. Μόλις δ' ἐξηφανίσθησαν καὶ ἡ Νάνσυ κατέπεσεν ἐκτάδην ἐπὶ μιᾶς τῶν βαθμιδῶν, χέουσα πικρὰ δάκρυα. Μετ' ὀλίγον ἀνέστη, καὶ μὲ βῆμα ἀσταθὲς ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν της ἄγουσαν. Ὁ δὲ ὄτακουστής, ἐκθαμβος, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ὀπισθεν τοῦ βῆθρου ἀκίνητος, εἶτα ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, εἶδε μετὰ προφυλάξεως περὶ αὐτὸν, καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ ἐκθέσῃ τὰ συμβάντα πρὸς τὸν Ἑβραῖον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'

Ἐλεθριαὶ συνέπειαι.

Δύο ὥρας σχεδὸν πρὸ τῆς ἡοῦς, ὅτε αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι καὶ σιωπηλαὶ καὶ πᾶς θόρυβος εἶχε καταπαύσει, καθ' ἣν ὥραν καὶ αὐτοὶ οἱ μέθυσοι καὶ οἱ ἄσωτοι εὐρίσκονται οἴκαδε, τὴν ὥραν ταύτην τῆς σιγῆς καὶ τῆς γαλήνης, ὁ Ἰουδαῖος ἠγρόπνευεν ἐν τῇ τρώγλῃ του. Ἐκάθητο πρὸ τῆς ἐσθραμένης ἐστίας, ὠχρὸς, καταπεποιημένος· οἱ ἐρυθροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ, ἡ ἀπαισία ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του ἐμαρτύρουν ὅπως σφοδρὰ πάθη ἐτάρασσον αὐτὸν, πᾶσα δὲ κίνησις του προέδιδεν ὀργὴν καὶ λύσσαν ἀκατάσχετον.

Πλησίον αὐτοῦ κατὰ γῆς ἐπὶ τινος στρώματος ἐκοιμᾶτο ὁ Νῶε Κλαίουπολ.

Ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ συνεκυκῶντο μυρία αἰσθητά καὶ σκέψεις, καθιστώσαι αὐτὸν μακροδύνη. Ἡ ἀγανάκτησις ἐπὶ τῇ ἀνατροπῇ τῶν σχεδίων του, τὸ μῖσος κατὰ τῆς νεανίδος, τῆς τολμησάσης νὰ συνάψῃ σχέσεις μετὰ ξένων, ἡ ἄκρα δυσπιστία περὶ τῆς εὐλικριθείας της ἀρνηθείσης νὰ προδώσῃ αὐτὸν, ἡ πικρὰ διάψευσις τῆς προσδοκίας ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ Σάικς, ὁ φόβος περὶ ἀνακαλύψεως, καταστροφῆς καὶ καταδίκης ἴσως· πάντα ταῦτα διήγειρον ἀγρίαν λύσσαν ἐν αὐτῷ καὶ παρήγον μυρία κακοῦργα σχέδια.

Ἐμεινεν οὕτως ἐντελῶς ἀκίνητος καὶ ἐφαίνετο μηδὲν προσέχων ἂν παρήρατο ὁ χρόνος, ὅτε κρότος βημάτων ἐν τῇ ἐδῶ ἐξήγειρεν αὐτὸν τῆς τοιαύτης νάρκης.

«Τέλος πάντων! ὑπετονθόρυσε σπογγίζων διὰ τῆς χειρὸς τὰ ξηρὰ καὶ καιόντα ἐκ τοῦ πυρετοῦ χεῖλη του, τέλος πάντων!»

Ταῦτοχρόνως ἠκούσθη ἀσθενὲς κρότος τοῦ κώδωνος. Ὁ Ἰουδαῖος ἀνέβη ἐν τάχει τὴν κλίμακα καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Σάικς, ἐγκεκορδυλημένου μέχρι πάγωνος ἐν πλατεῖ μανδύα, φέροντος δὲ δέμα τι ὑπὸ μάλης.

«Νά! ἀνεφώνησε ρίψας τὸ δέμα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Μάζωξέ τα καὶ ξέκαμέ τα, ὅπως μπόρεις καλλίτερα. Ἄρκετὰ ἐτράβηξα ἕως νὰ τὰ πάρω. Ἐπρεπε νὰ εἶχα τελειώσει πρὸ τριῶν ὤρων.»

Ὁ Φέιγγιν ἔλαβε τὸ δέμα, τὸ ἐκλείσεν εἰς ἐν συρτάριον καὶ ἐκάθησε χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Ἄλλ' ἐξηκολούθει ἔχων πάντοτε ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ληστὴν, ὅτε δ' ἐκάθησε πάλιν ἀπέναντι αὐτοῦ τὸν ἐκύτταζεν ἀσκαρδαμυκτί. Τὰ χεῖλη του ἔτρεμον, οἱ δὲ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του ἦσαν ἠλλοιωμένοι ἐκ τῆς ταραχῆς, ὥστε ὁ Σάικς ἔσυρεν ἀκουσίως πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ κάθισμά του καὶ εἶδεν αὐτὸν περιδεῆς.

«Ἐ; τί; εἶπε· τί ἔχεις καὶ μὲ κυττάζεις ἔτσι;»

Ὁ Ἰουδαῖος ὑψωσε τὴν δεξιάν, ἀλλ' ἔτρεμε

καὶ ἡ λύσσα τοῦ ἦν τοσαύτη, ὥστε οὐδὲ λέξις ἠδυνήθη νὰ διαρθρώσῃ.

«Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἀνεκραύγασεν ὁ Σάικς ἐκ φόβου καταληφθεὶς· θὰ ἐτρελάθῃ· πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα μου. . . .»

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ὁ Φέιγγιν, ἀνακτώμενος τὴν φωνὴν, ὄχι. . . ὄχι σεῖς, Σάικς. . . δὲν ἔχω διὰ. . . διὰ τίποτε νὰ σας κατηγορήσω.

— Μπα, ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Σάικς, ἰδὼν αὐτὸν ἀπαισιῶς, ἐν ᾧ συγχρόνως ἠτοίμασεν ἐν πιστόλιον ἐν τῷ θυλακίῳ του. Εἶναι τοῦτο εὐτύχημα δι' ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο μας. Διὰ ποῖον, ἀδιάφορον.

— Ὁ τι ἔχω νὰ σοι εἶπω, Μπίλ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος πλησιάζοντας τὸ κάθισμά του, θὰ σε κάμῃ νὰ θυμώσῃς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ.

— Ἀλήθεια; ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς δυσπίστως· δμίλει καὶ ᾠδή, γιὰ τὴν Νάνσου θὰ φοβηθῇ μὴ πῶς ἔπαθα τίποτε.

— Μήπως ἔπαθες; εἶπεν ὁ Φέιγγιν· ἔννοια σου καὶ τὰ ἔφτιασε καλὰ αὐτὴ, μείνε ἥσυχος.»

Ὁ Σάικς ἐκύτταξε τὸν Ἰουδαῖον ἀνησύχως καὶ μὴ κατορθώσας νὰ ἐννοήσῃ τι ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιολογίας του, ἤρπασεν αὐτὸν διὰ τῆς βαρείας του χειρὸς ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου καὶ τον συνετάρραξεν ἀποτόμως.

«Μίλει γρήγορα, εἶπεν, ἢ σ' ἐπνιξα. Ἄνοιξε τὸ στόμα σου καὶ πὲς ξάστερα τί ἔχεις νὰ εἰπῆς. Ἐλα, τελείωνε γρήγορα, βρωμόσκυλο!»

— Ἄς ὑποθέσωμεν, ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ Φέιγγιν, πῶς αὐτὸς ὁ νέος, ποῦ κοιμᾶται ἐκεῖ. . . .»

Ὁ Σάικς ἐστράφη πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ὡσεὶ μὴ εἶχε παρατηρήσει τὸν Νῶε κοιμώμενον. «Ἐπειτα; εἶπεν ἀναλαβὼν τὴν προτέραν αὐτοῦ στάσιν.

— Ἄς ὑποθέσωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουδαῖος διὰ φωνῆς πνιγομένης σχεδὸν ὑπὸ τῆς ἀκαθέκτου ὀργῆς, πῶς αὐτὸς ὁ νέος τρέχει τὴν νύκτα ἔξω εἰς τοὺς δρόμους, πῶς ἀνταμώνει τοὺς χειροτέρους μας ἐχθρούς, πῶς χωρὶς νὰ τον βιάσῃ κἀνεὶς, χωρὶς νὰ τον συλλάβῃ, χωρὶς νὰ τον φυλακίσῃ, μόνος του προδίδει ὅλα μας τὰ σχέδια καὶ τοὺς ὁδηγεῖ ποῦ ἠμποροῦν νὰ μας εὔρουν καὶ πῶς νὰ μας πιάσουν. Ἄν ὑποθέσωμεν πῶς ὅλα αὐτὰ ἔκαμε, τί θὰ γίνῃ;

— Τί θὰ γίνῃ! ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς μετὰ φρικώδους βλασφημίας. Ἐὰν ζῆ μέχρι τοῦ ἔρχομῶ μου θὰ του κάμω τρίψαλα τὸ κεφάλι μὲ τὰ ὑποδήματά μου.

— Καὶ ἂν αὐτὰ ὅλα τὰ ἔκαμα ἐγὼ, ἀνεκραύγασεν ὠρῶμενος ὁ Ἰουδαῖος, ἐγὼ, ὅπου εἰξεύρω τόσα πολλά, ποῦ ἠμπορῶ τόσους καὶ τόσους νὰ στείλω εἰς τὴν κρεμάλα καὶ ἐμένα μαζί;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς, τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ μόνον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοιαύτης προδοσίας ὠχρῶν. Ἄν μαζί μᾶς ἔφεραν εἰς τὸ δικαστήριον θὰ ἐχυνόμην ἐπάνω σου, ἐμπρὸς εἰς

ὄλον τὸν κόσμον, καὶ θὰ σου ἔσπαζα τὸ κεφάλι ἐκεῖ. Θὰ εἶχα τόση δύναμιν, προσέθηκε κινήσας τὸν μυῶδη βραχίονά του, νὰ σου ἔσπαζα τὸ κεφάλι, ποῦ νὰ θαρρῇ κἀνεὶς πῶς πέρασεν ἀπὸ ἴπάνω ἓνα κάρρο.

— Θὰ το ἔκαμνες αὐτό;

— Θὰ το ἔκαμνα; δοκίμασε, ἂν ἀγαπᾷς.

— Καὶ ἂν τὴν προδοσίαν τὴν ἔκαμνεν ὁ Τσάρλυ, ἢ ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἢ ἡ Μπέττυ, ἢ. . . .»

— Ἀδιάφορον ποῖος, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς ὀργίλως. Ὅποιος καὶ ἂν ἦταν θὰ τοῦ τὸ πλήρωμα μὲ τὸ παραπάνω.»

Ὁ Φέιγγιν ἐκύτταξε καὶ πάλιν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτὶ, τῷ ἔνευσε νὰ σιωπήσῃ, ἔκλινε πρὸς τὸν κοιμώμενον καὶ ὤθησεν αὐτόν. Ὁ δὲ Σάικς ἐκάθησεν, ἀναμένων μετὰ ἐκπλήξεως καὶ ἀγωνίας τὸ ἀποθησόμενον, στηριζας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων.

«Μπόλτερ, Μπόλτερ! εἶπεν ὁ Φέιγγιν, καὶ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν, προσέθηκε μετὰ σατανικῆς χαιρεκακίας· Τὸ καυμένο τὸ παιδί! εἶναι κουρασμένο. . . κουρασμένο διότι τόσον καιρὸν παρμόνευεν αὐτὸ τὸ κορίτσι, Μπίλ.

— Τί ἔννοεις;» ἠρώτησεν ὁ Σάικς ἀνεγερθεὶς.

Ὁ Ἰουδαῖος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὤθησε καὶ πάλιν τὸν Νῶε διὰ νὰ τον ἀφυπνίσῃ· τέλος κατόρθωσε τοῦτο ἐν μέρει καὶ ὁ Νῶε ἐγερθεὶς ἀνεκάθησεν ἐπὶ τοῦ στρώματός του. Ἀκούσας δὲ πολλάκις ἐπαναληφθὲν τὸ πλαστὸν ὄνομά του, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ χασμώμενος ἐκύτταξε περὶ αὐτόν.

«Εἰπέ μας ἄλλην μιά φορά ὅλα αὐτὰ, διὰ νὰ τ'ἀκούσῃ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος δειξας τὸν κακοῦργον.

— Τί νὰ εἰπῶ; ἠρώτησεν ὁ Νῶε, ὑπνομαχῶν ἔτι.

— Τὰ περὶ. . . τῆς Νάνσου, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος λαθόμενος τῆς χειρὸς τοῦ Σάικς, ὡς βουλόμενος νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰπέλθῃ προτοῦ νάκούσῃ ὅλα. Τὴν ἠκολούθησες;

— Ναί;

— Ἔως εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου;

— Ναί.

— Ὅπου ἀντάμωσε δύο πρόσωπα;

— Βέβαια.»

Ὁ Φέιγγιν ἐξηκολούθησεν οὕτως ὑποβοηθῶν τὸν ὑπνοβαρῆ Νῶε, μετ' ὀργῆς μόλις συγκαταουμένης, καὶ διηγῆθη πάντα ὧν ἐκεῖνος ἔτυχεν αὐτόπτης κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, παραλιπὼν μόνον τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προσήλωσιν ἣν πρὸς αὐτοὺς ἐπεδειξάτο ἡ Νάνσου.

«Καὶ τί εἶπεν, ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους καὶ τὰ χεῖλη του ἔτρεμον, διὰ τὴν περασμένην κυριακὴν;

— Ὁ τι σὰς εἶπα, ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε.

— Εἰπέ το πάλιν! εἰπέ το! ἀνεκραύγασεν ὁ

Φείγγιν ἀφορίζων ἐκ λύσσης, καὶ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς σφίγγων τὸν βραχίονα τοῦ Σάικς, ἐν ᾧ τὴν ἄλλην ἐκίνει ὡς μαινόμενος.

— Τὴν ἠρώτησαν, εἶπεν ὁ Νῶε, ὅστις ἐντελῶς σχεδὸν ἀφυπνώσας ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ τίς ἦτο ὁ Σάικς, τὴν ἠρώτησαν διατί δὲν ἦλθε τὴν περασμένην κυριακὴν, καθὼς ὑπεσχέθη· εἶπε πῶς δὲν ἠμπόρесе. . .

— Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν; εἰπέ τὴν αἰτίαν! ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος θριαμβικῶς· εἶπέ του τα ὅλα.

— Γιατί τὴν ἐκράτησε, λέει, διὰ τῆς βίας εἰς τὸ ἴσπιτι ὁ Μπίλ, αὐτὸς διὰ τὸν ὀποῖον, λέει, τοὺς ὠμίλησε, λέει, τὴν ἄλλη φορὰ, ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε.

— Καὶ τί ἄλλο; ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος· τί ἄλλο εἶπε δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

— Πῶς δὲν τῆς ἦταν, λέει, εὐκολο νὰ ἐβγαίνῃ ἔξω, λέει, ἂν δὲν ἔλεγεν εἰς αὐτὸν ποῦ θὰ πάγῃ· καὶ τὴν πρώτην φορὰν, λέει, ποῦ ὑπῆγε νὰ εὔρῃ, λέει, τὴν κυρίαν, τὸν. . . χὰ χὰ χὰ! πόσω ἐγέλασα ἅμα τὸ ἄκουσα. . . τὸν ἐπότισε, λέει, λαύδανον διὰ νὰ τον ἀποκοιμίσῃ.

— Ἀνάθεμά την! ἀνεκραύγασεν ὁ Σάικς, ἀποσπασθεῖς ἀποτόμως τῶν χειρῶν τοῦ Ἰουδαίου. Ἄφῃτέ με!

Καὶ ὠθήσας μακρὰν αὐτοῦ τὸν Ἰουδαῖον ἐξώρμησε τοῦ δωματίου καὶ ἀνερχιχῆθη εἰς τὴν κλίμακα ὡς μαινόμενος.

«Μπίλ! Μπίλ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος, τρέξας κατόπιν αὐτοῦ. Ἐνα λόγο, ἕνα λόγο μονάχα!»

Δὲν θὰ εὔρισκεν ὅμως καιρὸν οὐδὲ λέξιν μετ' αὐτοῦ νὰνταλλάξῃ, ἂν οὗτος δὲν ἐβράδυνε μὴ δυνάμενος νὰνοίξῃ τὴν θύραν. Ἰστατο λοιπὸν ἐκεῖ, βλασφημῶν καὶ ὠρούμενος, ὅτε ὁ Ἰουδαῖος ἀσθμαίνων κατέφθασεν αὐτόν.

«Ἄφησέ με νὰ βγῶ, εἶπεν ὁ Σάικς. Μὴ μου λὲς τίποτε, ἂν θέλῃς τὴν ζωὴν σου! Ἄφησέ με νὰ βγῶ, σοῦ λέγω!»

— Ἐνα λόγο μόνον, εἶπεν ὁ Φείγγιν, θεῖς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ. . . Νὰ μὴ. . .

— Τί;

— Νὰ μὴ. . . νὰ μὴ τὴν κακομεταχειρισθῆς πολὺ, Μπίλ», εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν ἤδη· ἀμφότεροι οἱ κακοῦργοι διέκριναν τὰ πρόσωπα ἀλλήλων· ἀντήλλαξαν ταχὺ καὶ ἀπαίσιον βλέμμα, προδίδον ὅτι ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐνεφοροῦντο ἀμφότεροι σκέψεων.

«Ἐνοῶ μὲ αὐτὸ, εἶπεν ὁ Φείγγιν, κρίνας περιττὸν νὰποκρύπτῃ ἐπὶ πλέον τοὺς διαλογισμούς του, πῶς δὲν πρέπει νὰ τὴν κακομεταχειρισθῆς πολὺ. . . διότι αὐτὸ δὲν εἶναι φρόνιμον· χρειάζεταιαι πονηρία, Μπίλ, καὶ ὄχι πολὺς σαματᾶς.»

Ὁ Σάικς οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ μὲλις ἐ-

στρεψε τὴν κλεῖδα ὁ Ἰουδαῖος, καὶ ἀμέσως ἀνοίξας βιαίως τὴν θύραν ἐξώρμησεν εἰς τὴν ἐρημον ὁδόν.

Χωρὶς δὲ νὰ σταθῇ που, χωρὶς μὴδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ σκεφθῇ, χωρὶς νὰ στρέψῃ μὴδὲ ἄπαξ τὴν κεφαλὴν δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἢ νὰ ταπεινώσῃ αὐτοὺς πρὸς τὴν γῆν, ὁ ἀλιτῆριος ἐκεῖνος ἔτρεξεν, ἀπλανὲς ἔχων τὸ βλέμμα καὶ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους. Φθὰς πρὸ τῆς θύρας τῆς κατοικίας του, περιέσφραψεν ἠρέμα τὴν κλεῖδα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ διπλῆς περιστροφῆς τῆς κλειδῆς, ἐπλησίασε βαρεῖάν τινα τράπεζαν εἰς τὴν θύραν καὶ ἀκολούθως ἀπέσυρε τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης.

Ἡ νεᾶνις ἐκοιμάτο ἡμιενδεδυμένη. Ἀκούσασα κρότον, ἠγέρθη τοῦ ὕπνου ἔντρομος.

«Σῆκω ὀρθή! εἶπεν ὁ Σάικς.

— Σὺ εἶσαι, Μπίλ; ἀνεφώνησεν αὕτη περιχαρῆς, ἰδοῦσα αὐτόν.

— Ναι, ἀπεκρίνατο· σῆκω ὀρθή.»

Κηρίον τι ἔκαιε πλησίον τῆς κλίνης· ὁ κακοῦργος τὸ ἀπέσπασε διὰ τῆς βίας τοῦ κηροπυγίου καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν ἐστίαν· ἡ νεᾶνις, ἰδοῦσα ὅτι ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα, ἠγέρθη τῆς κλίνης διὰ νὰποσύρῃ τὰ παραπετάσματα τοῦ παρθύρου.

«Ἄφησέ τα, εἶπεν ὁ Σάικς, παρεμβάς. Εἶναι ὅσο φῶς χρειάζεταιαι δι' ἐκεῖνο ποῦ θέλω νὰ κάμω.»

— Μπίλ, εἶπεν ἡ Νάνσυ περιδεῆς, διατί με κυττάζεις ἔτσι;»

Ὁ κακοῦργος ἔσθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἠτένισεν αὐτὴν φρυάσσων· εἶτα ἀρπάσας αὐτὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, τὴν ἔσυρε μέχρι τοῦ μέσου τοῦ δωματίου, ἔρριψεν ἐν βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἔφραξε τὸ στόμα της διὰ τῆς εὐρείας παλάμης του.

«Μπίλ! Μπίλ! . . . εἶπεν ἡ νεᾶνις διὰ φωνῆς πεπνιγμένης, παλαιόουσα μετὰ δυνάμεως ἢν χορηγεῖ ὁ φόβος τοῦ θανάτου, δὲν θὰ φωνάζω. . . ἄκουσέ με. . . ὠμίλησέ μου. . . εἶπέ μου, τί ἔκαμα;

— Τὸ ἠξέυρεις καλὰ τί ἔκαμες, στρίγγλα! ἀνεφώνησεν ὁ κακοῦργος. Σὲ πῆραν ἀπὸ πίσω ἀπόψε! Ὁ τι εἶπες τὸ ἄκουσαν.

— Τότε δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σώσέ μου τὴν ζωὴν, ὅπως ἐγὼ ἔσωσα τὴν ἰδικὴν σου, ἐφώνησε, κρατήσασα αὐτὸν στερεῶς. Μπίλ, ἀγαπητέ μου Μπίλ, δὲν θὰ σου βυστάξῃ ἡ καρδιά νὰ με σκοτώσῃς. Ὁ! συλλογίσου τί ἀρνῆθηκα ἀπόψε διὰ χάριν σου. Μὴ κάμῃς αὐτὸ τὸ κακούρημα. . . δὲν θὰ σ' ἀφήσω! Μπίλ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, στάσου, πρὶν νὰ χύσῃς τὸ αἷμά μου. Σοῦ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου, δὲν σ' ἐπρόδωκα!»

Προσεπάθησε βιαίως· ἀπαλλάξῃ τοὺς βραχίονάς του, ἀλλὰ ματαίως, διότι ἐκεῖνη τὸν

ἔσφιγγε σπασμωδικῶς καὶ δὲν τὸν ἄφινε.

«Μπὶλ, ἐκραύγασε προσπαθοῦσα νὰ στηριξῆ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὁ κύριος ἐκείνος καὶ ἡ καλὴ ἐκείνη κυρία μοῦ ἐπρότειναν ἀπόψε νὰ ὑπάγω νὰ ζήσω εἰς τὰ ξένα, ὅπου θὰ εὖρω καταφύγιον. Ἄρῃσέ με νὰ τους ἴδω καὶ πάλιν καὶ νὰ τους παρακαλέσω νὰ λάβουν τὴν ἴδια καλωσύνη καὶ διὰ σέ' γὰρῖσωμεν αὐτὸν τὸν κατατραμένον τόπον' νὰ πᾶμα μακριὰ, καθένας μας χωριστὰ νὰ ζήσωμεν καλλίτερη ζωὴ, καὶ μὴν ἐπανίδῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον' νὰ λησμονήσωμεν ὅσα ἐκάμαμεν καὶ μόνον εἰς τὰς προσευχάς μας νὰ τα ἐνθυμώμεθα. . . Πάντοτε ἔχει κανεὶς καιρὸν διὰ νὰ μετανοήσῃ' μοῦ τὸ εἶπαν. . . καὶ καταλαμβάνω τώρα πῶς ἦτο σωστό' ἀλλὰ χρειαζόμεθα καιρὸν. . . ὀλίγον καιρὸν! . . .»

Ὁ κακοῦργος κατορθώσας νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἤρπασε τὸ πιστόλιόν του. Ἀλλὰ, καίπερ τετυφλωμένον ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ σχεδὸν μανιώδῃ, οὐδόλως διέλαθεν αὐτὸν ὅτι θὰ προεδίδετο παραχρῆμα ἐκ τῆς ἐκπυροσροτήσεως. Ὁθεν ἐπάταξεν δις διὰ τοῦ κοντακίου τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος, ἥτις ἤγγιζε σχεδὸν τὴν ἰδικὴν του.

Ἐκλονήθη ἡ Νάνσυ καὶ ἔπεσε, τυφλωθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφθόνου αἵματος, τοῦ ἐκρεύσαντος ἐκ τοῦ μετώπου αὐτῆς. Ἀνεσηκώθη ὅμως μετὰ κόπου εἰς τὰ γόνατα, ἐξήγαγε τῶν κόλπων τῆς λευκὸν μανδύλιον, — τὸ ὑπὸ τῆς Ῥόζας Μαιουλάη δοθὲν αὐτῇ, — καὶ συνάψασα τὰς χεῖρας, ὑψωσεν αὐτὸ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅσον αἱ ἐκλείπουσαι δυνάμεις αὐτῆς ἐπέτρεπον καὶ ἐφέλλισε προσευχὴν ἐπικαλουμένη τὸ ἔλεος τοῦ Πλάστου.

Ἦτο ἀποτρόπαιον τὸ θέαμα. Ὁ δολοφόνος ἐθάδισε μὲ κλονούμενα βήματα πρὸς τὸν τοίχον, καὶ θεις τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἤρπασεν ἐν ῥόπαλον καὶ ἀπετελεῖωσε τὸ θυμά του.

Ἔπειτα τὸ τέλει.

**Π

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κύριε διευθυντὰ τῆς Ἐστίας,

Ὁ κύων Ἀζώρ, περὶ οὗ ἐμνημονεύσατε ἐν τῷ *Δελτίῳ* (ἀριθ. 101) τοὺς χαριτωμένους στίχους τοῦ κ. Α. Ρ. Ῥαγκαβῆ, ἠδύνατο νὰ ἀξιώθῃ βιογραφίας, περιεργότερας ἕως τινῶν ἐξ ἐκείνων αἰτινες ἐδημοσιεύθησαν ἢ πρόκειται νὰ δημοσιευθῶσιν ἐν Γενεύῃ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης περὶ τινῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τοῦτο ἐπιτηδεϊότητα' ὅθεν ἀρκοῦμαι νὰ κοινοποιήσω δι' ὑμῶν εἰς τὸν μέλλοντα αὐτοῦ ἱστορικόν, ὅτι πολλὰ ἐγράφησαν ἐν Ἀθῆναις εἰς τιμὴν τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ τούτου κυνὸς ποιήματα, ὧν τὸ κάλλιστον, κατ' ἐμὲ, εἶνε τὸ τοῦ συντάκτου τῆς «Ἐφημερίδος» κ. Ι. Καμπούρογλου, τὸ ὅποιον, καὶ τοὶ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ «Ἀττικῷ Ἡμερολογίῳ» τοῦ 1871, θέλουσι νομίζω εὐχαρίστως ἴ-

δει οἱ ἀναγνώσται ὑμῶν καὶ ἰδίως αἱ ἀναγνώστριαι ἀνατυπούμενον εἰς τὰς στήλας τῆς Ἐστίας.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν σας.

Ἴδου τὸ ποίημα :

Τίς λέγει πῶς ἀνάξιος εἶν' ὁ Ἀζώρ ἐπαίνων,
ὁ ἀπαλόθριξ ὁ Ἀζώρ, ὁ γέρον εὐγενής ;
Γηράσκει θωπευόμενος καὶ τὴν οὐρὰν του σαίνων,
— ὠραῖος, ὡς αὐτὸς, κανεὶς.

Καὶ εὐτυχής ! οὐδέποτε αισθάνεται φιλίαν,
εἰμὴ πρὸς μόνους τοὺς πιστῶς θωπεύοντας αὐτόν !
Δὲν θὰ γνωρίσῃ βέβαια ποτὲ τὴν ἀθυρίαν
ἀποτυχόντων ἑραστῶν.

Καὶ τὰ δεινὰ αἰσθήματος μὴ ἀνταμειβουμένου
οὐδέποτε θὰ ὑποστῇ' μὲ δόσαν ἀρετὴν
ῤωμαντισμοῦ, ποιήματος κακῶς στιχορρηγμένου
δὲν θὰ τὸν ἴδῃς ποιητὴν.

Εἶναι τρυφή τῶν κυριῶν' λυποῦνται αὐταί, χαίρουν,
ἢ πάσχουν τι ἀόριστον, τίς οἶδε διὰ τί ;
Ἄμεσως τὸν πιστὸν Ἀζώρ εἰς τὴν ἀγκάλῃν φέρουν.
ὦ ! τύχη ἐπιθυμητὴ !

Σιγᾷ εὐγλώττως ὁ Ἀζώρ, ὡς ἄγαλμα ἀρχαῖον.
Πόσοι τὸ δῶρον ἔχοντες θνητοὶ τῆς λαλιᾶς
χρῆσιν αὐτοῦ ποιοῦν ἀσχετὰν, φλυαριῶν ματαίων
πληροῦντες τότας ἀγυιάς !

Δὲν βλέπει ἕως ὄνειρα σταν βαθὺ κοιμᾶται.
Καλλίτερα' κατήνησε καὶ ἐξήπνοι πολλοὶ
νὰ βλέπουσιν ὄνειρα μωρὰ' — τοσοῦτον ἀπατάται,
πᾶς ὅστις ὄνειροπολεῖ.

Λοιπὸν αισθάνετ' ὁ Ἀζώρ' ἔχει ψυχὴν ἐπίσης
καὶ μᾶλλον διορατικὴν καὶ μᾶλλον ἰσχυράν
τῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ τὸν ὀδηγεῖ ἡ φύσις
ν' ἀρχήται σαίνων τὴν οὐρὰν.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ Ἀζώρ ὁ ἀπαλόθριξ κύων.
Παρήγορος τῆς θλίψεως καὶ σύντροφος χαρᾶς,
τοῦ γέλωτος βριπίδιον, μανδύλιον σακρούων,
εὐγνώμων μέχρι τῆς οὐρᾶς.

Τοὺς στίχους τούτους δέχθητι, Ἀζώρ, καὶ μὴ γαυγίσῃς,
καὶ τοὶ στερούμενος λεπτῆς ἀνθρώπων ἀκοῆς.
Πολλὰ τῶν ζώων λογικὰ δὲν μ' ἐννοοῦν ἐπίσης,
— μ' ἐν θώπευμα σὺ μ' ἐννοεῖς.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ καύσων ἦν ἀφόρητος,
ἔμελλε δὲ νὰ δικασθῇ κακοῦργος, ὅστις εἶχε μα-
χαιρώσει γυναϊκά τινα.

— Τὸν γνωρίζεις ; εἶπεν ὁ πρόεδρος τῇ πα-
θούσῃ δακτυλοδεικτῶν τὸν κακοῦργον.

— Ἄν τὸν γνωρίζω ; . . . ὀϊγος μὲ κατα-
λαμβάνει νὰ τὸν βλέπω.

— Εὐτυχῆς σὺ ! εἶπεν ὁ πρόεδρος, σπογγί-
ζων τὸν ἰδρωτά του.

*

— Μαμά, τί πράγμα εἶνε ἄγγελος ;

— Ἄγγελος, κόρη μου, εἶνε ἓνα παιδάκι μὲ
πτερὰ.

— Μὰ λοιπόν. . . ἡ γκουβερνάντα μου δὲν
ἔχει πτερὰ' διατί ὁ μπαμπᾶς τῆς λέγει πάν-
τοτε : ἄγγελέ μου ;

Γινώμκι καὶ σκέψεις ἡθικάι τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

62.

Ἡ εἰλικρινεὶα δικλῆς τις εἶναι τῆς ἀνθρωπί-